

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XII legislatura · primer període · sèrie C · número 34

Comissió d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència

Sessió 2, dijous 28 de juny de 2018

Presidència de la I. Sra. Aurora Madaula i Giménez

TAULA DE CONTINGUT

Sessió informativa amb el conseller d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència sobre els objectius i les actuacions del seu departament 355-00006/12	3
Sol·licitud de compareixença de Ferran Tarradellas Espuny, director de la Representació de la Comissió Europea a Barcelona, perquè informi sobre el marc financer pluriennal de la Unió Europea per al període 2021-2027 356-00061/12	50

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7992 (sèrie C)

DL: B-3.468-1982

www.parlament.cat

Sessió 2 de la CAERIT

La sessió de la Comissió d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència (CAERIT) s'obre a les deu del matí i sis minuts. Presideix Aurora Madaula i Giménez, acompanyada del vicepresident, David Rodríguez i González, i de la secretària, Esther Niubó Cidoncha. Assisteix la Mesa el lletrat Miquel Lluís Palomares Amat.

Hi són presents els diputats Matías Alonso Ruiz, Martín Eusebio Barra López, Susana Beltrán García, David Bertran Román, Ignacio Martín Blanco, David Mejía Ayra i Blanca Victoria Navarro Pacheco, pel G. P. de Ciutadans; Eusebi Campdepadrós i Pucurull, Anna Geli i España, Saloua Laouaji Faridi i Anna Tarrés i Campà, pel G. P. de Junts per Catalunya; Antoni Castellà i Clavé, Ferran Civit i Martí, Adriana Delgado i Herreros i Jenn Díaz Ruiz, pel G. P. Republicà; Ferran Pedret i Santos, pel G. P. Socialistes i Units per Avançar; Susanna Segovia Sánchez, pel G. P. de Catalunya en Comú Podem; Carles Riera Albert, pel S. P. de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent, i Alejandro Fernández Álvarez, pel S. P. del Partit Popular de Catalunya.

Assisteix a aquesta sessió el conseller d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència, Ernest Maragall i Mira, acompanyat de la secretaria general, Mercè Salvat Guinjoan.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Sessió informativa de la Comissió d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència amb el conseller d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència sobre els objectius i les actuacions del seu departament (tram. 355-00006/12). Conseller d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència. Sessió informativa.

2. Sol·licitud de compareixença de Ferran Tarradellas Espuny, director de la Representació de la Comissió Europea a Barcelona, davant la Comissió d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència perquè informi sobre el marc financer pluriennal de la Unió Europea per al període 2021-2027 (tram. 356-00061/12). Susana Beltrán García, del Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

La presidenta

Bé, bon dia a tots. En primer lloc, m'agradaria donar la benvinguda al molt honorable conseller Maragall, al seu equip de govern, que ens acompanya, a tots els diputats, diputades, treballadores del Parlament, premsa, molt benvinguts, bon dia. Donem per inaugurada aquesta sessió.

En primer lloc, si m'ho permeten, els faré informe de la seqüència de sessions, com anirà aquesta sessió. En primer lloc, intervindrà el conseller, amb un temps màxim d'una hora, i després, a continuació, en cas que algun grup ho demani, es farà una pausa; si no, es seguirà amb la intervenció dels grups parlamentaris de major a menor, finalitzant amb el Grup Parlamentari Republicà i el Grup de Junts per Catalunya. Tots els grups tenen deu minuts per grup i en el cas dels subgrups del Grup Mixt tindran un torn de cinc minuts. A continuació hi haurà la resposta del conseller, amb un temps màxim de trenta minuts, i després hi haurà un nou torn per als grups parlamentaris per formular preguntes o aclariments, de cinc minuts, i en el cas del Grup Mixt, la meitat. El conseller finalitzarà la sessió; respondrà sense obrir el torn de paraules.

Així que, sense més, si volen, podem iniciar la sessió amb l'ordre del dia.

Sessió informativa amb el conseller d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència sobre els objectius i les actuacions del seu departament

355-00006/12

El primer punt de l'ordre del dia és la sessió informativa de la Comissió d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència amb el conseller d'Acció Exterior,

Relacions Institucionals i Transparència sobre els objectius i les actuacions del seu departament. Per tant, té la paraula, molt honorable conseller.

El conseller d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència
(Ernest Maragall i Mira)

Gràcies, presidenta. Membres de la Mesa, secretaris i lletrats, bon dia, senyores i senyors diputats. És, sens dubte, quasi diria que més del que es pugui pensar tornar a estar present en una comissió, en aquesta comissió d'Exteriors, que no em puc estar de recordar que vaig presidir en un moment determinat, fa bastants anys, eh?, aquesta mateixa comissió. Però tornar-hi per donar comptes i per parlar del Departament d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència òbviament és un honor i un repte que espero que tinguem possibilitat de confirmar, de contrastar amb tots vostès al llarg d'aquesta sessió.

Deixin-me, en primer terme, presentar i esmentar els membres de l'equip que m'acompanya en aquesta tasca. La secretària general del departament, la senyora Mercè Salvat, que és aquí asseguda al meu costat; el secretari de Transparència i Govern Obert, el senyor Jordi Foz; la directora de Serveis, la senyora Marta Garsaball. Tots estan aquí presents, eh?, tots; després, si volen, estaran a la seva disposició per qualsevol cosa que creguin necessària o útil. El director general de Relacions Institucionals, senyor Aleix Villatoro, que el coneixen més, perquè en fi, perquè viu aquí al Parlament més aviat, no?, em sembla; el director general d'Afers Multilaterals i Europeus, el senyor Isidre Sala; el director general de Cooperació al Desenvolupament, el senyor Manel Vila; la directora general de Transparència i Dades Obertes, la senyora Núria Espuny; el director general de Participació Ciutadana, recent estrenat, el senyor Ismael Peña; la directora general de l'Agència Catalana de Cooperació, la senyora Carme Gual; el director del CADS, el senyor Arnau Queralt, que és també aquí present, i, finalment, les persones responsables del meu gabinet, la senyora Eulàlia Solé, cap de gabinet; la senyora Débora Miralles, i la senyora Anna Molas, cap de Comunicació. Deixin-me excusar també l'absència de la secretària d'Acció Exterior i de la Unió Europea, la senyora Natàlia Mas, que és..., que està precisament a Washington, eh?, en el viatge oficial del president de la Generalitat i la consellera de Cultura, que ens ocupa i ens preocupa aquest mati. Després en parlarem, si convé.

I, per últim, en aquesta presentació..., mireu, fa un mes jo no coneixia cap d'aquestes persones, excepte contactes molt puntuals, eh?, cap. N'havia saludat algunes, havíem coincidit en alguna trobada, però res més. I avui estic orgullós de tots ells i encantat amb cadascun d'ells, eh? Tindran ocasió de comprovar-ho i constatar-ho al llarg dels mesos i anys que ens esperen, eh?, n'estic convençut. I n'estaran tan encantats com jo mateix n'estic avui, ja, eh?

Molt bé, amb la constitució del nou Govern de Catalunya –parlem una mica del marc general en el que ens movem– hem posat punt final a un segrest de les nostres institucions, un segrest que ha estat danyós, perjudicial per al país, i segrest del qual pertoca ara revertir els efectes i anar enllà, per fer, per construir el país, la Catalunya que desitgem i mereixem tots, els 7 milions i mig de ciutadans, de catalans i catalanes. La nostra responsabilitat, la de l'equip d'aquest Departament d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència és donar sentit, contingut i perspectiva en aquesta responsabilitat, en aquesta exigència, no?

Són tres àmbits aparentment molt dispersos però que tenen trets que els..., en fi, que permeten considerar-los en alguna mesura com part d'una mateixa concepció, d'una mateixa visió. En primer lloc, el caràcter transversal; és obvi que aquest és un departament no sectorial, no específic, sinó que afecta el conjunt de les polítiques públiques del país.

En segon lloc, en tots els àmbits, parlem d'una orientació clarament adreçada al concepte, com dir-ho?, d'apoderament de la ciutadania de Catalunya; es tracta de

reforçar, d'enfortir, d'apoderar la ciutadania. I, per una altra banda, hem de respondre també amb un caràcter general el que són evidents..., és a dir, aquesta mateixa intervenció feta fa cinc anys hauria de ser diferent, perquè el món en el que vivim, la societat que tractem, les relacions internacionals en les que estem implicats estan canviant amb una velocitat i amb un grau d'exigència que ens obliguen a estar en transformació, a nosaltres mateixos, ràpida i constant.

No comencem des de zero, eh?, més aviat el contrari. I, per tant, no només hem d'esmentar per tradició de continuïtat institucional el llegat del conseller Romeva, eh?; ho hem de fer per aquesta raó, perquè hi ha efectivament un llegat de continuïtat institucional ric i potent, que és el que hem pogut copsar al començar aquest període, i al mateix temps perquè és també una obligació d'un altre ordre: una obligació en l'àmbit de la democràcia i la llibertat.

Ho hem dit tantes vegades que..., però tornem-ho a dir, aquesta sessió no és que l'hagués de fer ell, és que aquesta sessió no s'hauria d'haver produït, perquè en tot cas hauria de formar part de les compareixences normals ordinàries del conseller Romeva, que hauria d'estar aquí donant compte de la seva acció de govern, de la seva estratègia, de la seva... I, en canvi, aquesta situació inaudita i impròpia d'un estat europeu que ens fa cada dia haver de tornar als principis sobre els quals volem edificar el projecte republicà: llibertat, democràcia, justícia, igualtat, solidaritat, que són precisament els que, en el cor de la nostra acció internacional, de la nostra acció exterior, ens identifiquen, ens ajunten d'una manera..., ens fan indestriables del concepte i de la realitat del que vol dir Europa avui, eh?

Les últimes notícies en aquest terreny són..., en fi, la decisió d'ahir del Tribunal Suprem és, a més d'injusta i incompreensible, l'evidència de les dificultats que haurem d'afrontar en els propers temps si volem efectivament avançar en la recuperació d'aquests conceptes de democràcia i llibertat, que són també objectius essencials per al nostre departament.

La repressió no ens farà canviar, no canviarà les nostres conviccions, ni la nostra estratègia de país, ni la nostra voluntat de construir societat, de construir aquests espais d'igualtat, de relació igual amb la resta de pobles europeus i espanyols, etcètera. Tampoc ho faran, per cert –entre parèntesis–, les agressions verbals o els insults que qualsevol ambaixador o qualsevol representant de l'Estat pugui formular a les nostres institucions i molt particularment al nostre president amb un acte compartit per ambdues institucions.

Vull agrair la fortalesa i el compromís que han demostrat durant aquests mesos els treballadors, els professionals, els tècnics, els funcionaris d'aquesta casa, del conjunt de la Generalitat, però molt particularment els del Departament d'Acció Exterior, que han estat objectiu específic, intens i gravíssim d'una sèrie d'atacs, d'accions inacceptables, de persecució judicial, de procediments, en molts casos encara vius, que haurem d'anar batallant i espero que guanyant cas a cas. Però els asseguro que quan jo vaig arribar a aquella casa algú em va dir: «El departament està desmantellat.» Fals. El departament estava i està viu i avui encara més implicat, responsabilitzat i amatent a la feina que tenim pel davant sense oblidar, sense renunciar a res, sense, d'alguna manera, deixar de fer front a les conseqüències personals i col·lectives que el període anterior ha tingut o està tenint.

Bé, per fer tot això hem elaborat, doncs, una arquitectura departamental que vostès coneixen, està expressada ja en els primers decrets, encara que n'hi ha d'haver més de decrets que perfilin, que detallin, que concretin, que afegixin algunes qüestions. Tenim en el primer nivell el departament de..., en el departament tenim la Secretaria General, la Secretaria d'Acció Exterior i de la Unió Europea, la Secretaria de Transparència i Govern Obert –tres secretaries. De la Secretaria General en depenen també la Direcció General de Relacions Institucionals i la Comissió Bilateral Generalitat-Estat..., o la responsabilitat de posar en marxa totes les comissions paritàries en aquest àmbit de relació amb l'Estat.

De la Secretaria d'Acció Exterior i de la Unió Europea, que té uns objectius clars de dirigir, impulsar i coordinar l'acció exterior del Govern de la Generalitat i la seva representació a l'exterior en depenen... I hi han algunes novetats en aquesta secretaria; estem introduint alguns canvis en la conformació de l'estructura d'aquesta secretaria. Aquesta secretaria tindrà finalment quatre direccions generals: la d'Afers Europeus..., una d'afers europeus; una per la resta del món; una per la cooperació al desenvolupament, que ja existeix i que continua exactament igual, i una de nova, més aviat en el terreny del coneixement, de prospectiva i anàlisi d'afers internacionals; naturalment tot això a més de les delegacions del Govern a l'exterior, que després en parlarem i que, com vostès saben, estem posant en peu, recuperant un altre cop.

De la Secretaria de Transparència i Govern Obert, que continuarà dirigint les polítiques de transparència dins de l'Administració de la Generalitat i el Pla de govern obert de la Generalitat, dependran..., en depenen la Direcció General de Transparència i Dades Obertes, i com a novetat hi ha aquesta Direcció General de Participació Ciutadana, que abans esmentàvem, i en aquesta direcció general hi hauran la Subdirecció de Qualitat Democràtica i l'Àrea de Processos Electorals i Consultes Populars, que ens ha estat adscrita en aquest nou mandat, en aquest període.

Hem de parlar, així mateix, de l'Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament, de la Comissió de Garantia de Dret d'Accés a la Informació Pública, del Centre d'Estudis de Temes Contemporanis i del Consell Assessor per al Desenvolupament Sostenible, que ja hem esmentat abans també, que són organismes adscrits en conjunt al Departament d'Acció Exterior. I seguirem gestionant, mantenint la relació amb l'Institut Europeu de la Mediterrània, o seguirem tenint, com a òrgan adscrit també, l'Institut Català Internacional de la Pau i les polítiques de foment de la pau que en resulten.

No podem entrar ara en profunditat i en detall a cada un d'aquests òrgans, però sí en els àmbits i en els temes que, d'alguna manera, cobreixen cadascun des d'una acurada definició i delimitació de responsabilitats.

En qualsevol cas, en l'àmbit d'acció exterior, la nostra línia d'actuació prioritària serà la de ser-hi, la de ser presents, la de no estar simplement en una actitud, diguéssim, reactiva o defensiva. Participarem, serem presents en els grans debats internacionals; tractarem de fer sentit la veu pròpia de Catalunya; haurem de millorar la nostra capacitat de contribuir, de ser valor afegit, de ser positivament reconeguts en els debats i en les decisions respecte dels afers globals i europeus que ens afecten directament, d'altra banda. I hi hem de ser perquè en som part. Vull dir, som nosaltres mateixos de qui estem parlant. La millor manera de fer-ho és aquesta, és ser present. I, per cert, fer present que aquests debats siguin presents a Catalunya, també. No només en aquesta comissió, sinó en el conjunt del país, encara que en aquesta comissió, com després direm, d'una manera molt especial.

I ser presents vol dir també aspirar a guanyar influència, capacitat d'influir. Estar presents no vol dir simplement assistir o participar, o donar jornades, o un congrés o d'un esdeveniment qualsevol, sinó que estarem dissenyant polítiques per estar en contacte, en relació amb les interlocucions, amb els punts on es prenen les decisions. I haurem de fer valdre les nostres propostes, les nostres posicions, les nostres relacions per, en fi, ser efectius també, i obtenir el retorn adequat en aquest sentit.

Les solucions catalanes, dèiem, han de poder ser propostes per al món. És a dir, nosaltres no es tracta que tinguem cap pretensió de que aquí ho fem tot millor i de que tots som excel·lents i fantàstics, no és això, però tenim criteris, tenim propostes, en molts àmbits tenim solucions. La nostra obligació i la nostra responsabilitat és posar-les al servei dels catalans i del conjunt de ciutadans d'Europa i del món, si convé. No tenim per què, en aquest sentit, ni limitar-nos ni renunciar a res en tant que en referència útil de caràcter internacional, en moltes de les matèries de les que som perfectament conscients. El catàleg de bones pràctiques catalanes, per enten-

dre'ns, és bastant extens i el podem veure àmbit per àmbit i considerar des d'aquest punt de vista internacional.

A veure, parlem de prioritats en acció exterior. Si aquesta era la idea general, el pla de Govern, que està tot just iniciant el seu desenvolupament, el pla de conjunt de Govern defineix com un dels seus eixos una Catalunya oberta al món, un dels quatre eixos del pla de Govern, una Catalunya oberta al món. Doncs, és obvi que en aquesta Catalunya oberta al món un dels components centrals serà l'acció exterior del Govern de Catalunya.

Reprendre aquesta acció exterior, per cert, no només és una obligació sinó que és també un dret que tenim com a institució i que tenen tots els ciutadans de Catalunya. El dret que tenen els ciutadans a ser representats, a ser defensats, a ser projectats, a ser presents, com dèiem, en aquest espai internacional al món, internacional. Ningú ens projectarà, ens representarà, ens defensarà millor que nosaltres mateixos; ningú ens presentarà tal com som millor que nosaltres mateixos serem capaços de fer.

Podríem dir que tenim una urgència i una prioritat; una urgència que consisteix, com dir-ho –la que abans esmentàvem–, a buscar l'alineament i la responsabilitat, la corresponsabilitat internacional per recuperar no la normalitat ordinària, sinó per tornar a fer vigents a casa nostra els conceptes de democràcia i llibertat. Sabem que per a això també farà falta tenir relació, presència i responsabilitat internacional, i treballarem perquè això sigui..., ja estem treballant perquè això sigui efectiu, perquè sigui visible i perquè tingui resultats.

I la prioritat –aquesta és la urgència– és que tot això tingui un sentit al servei de l'interès general, que no es tracti només de defensar... No estem aquí representant només –també, en primer terme, sí– a un govern, a una majoria, a una majoria política, a una majoria parlamentària i a una majoria social, però hem d'estar en condicions de, en fi, transformar tot això en interès general. Que se m'entengui bé. Quan dic «majoria social» no estic dient que tinguem l'expressió aquesta estàndard, la majoria social per fer el que ens doni la gana, no estic dient això. Estic dient que hi ha una majoria, efectivament present en aquest Parlament i en aquesta institució, i en aquest Govern, i que la farem valdre des del respecte i des de la voluntat de representació efectiva no de la majoria sinó de la totalitat de la ciutadania de Catalunya, que és la nostra obligació.

De manera que la nostra acció exterior es basarà en tres conceptes: representació, presència i influència. Representació, presència i influència en tots els àmbits decisius a nivell internacional.

Tindrem dues grans eines formals en aquest sentit: el Pla estratègic d'acció exterior, puix que el present acaba precisament en aquest 2018, i tenim l'oportunitat i la necessitat de definir àrees, prioritats, objectius per al proper període; i el Pla de cooperació al desenvolupament 2019-2022, que està tot just iniciant –després en parlarem– el seu procés d'elaboració.

Podem parlar també de relacions amb socis prioritaris, del món més específic de la relació bilateral amb un i altre estat, amb un altre territori, àmbit geogràfic, etcètera, institucions internacionals. I, en aquest terreny, doncs, pren tot el sentit parlar de les nostres institucions a l'exterior, de les nostres delegacions, de la nostra presència.

Com saben, ja hem –aquesta mateixa setmana– pres la decisió de reobrir les delegacions al Regne Unit i a Irlanda, a Alemanya, a Itàlia, a França, a Suïssa i als Estats Units; les mateixes parts, les mateixes eliminades per l'aplicació de l'article 155 el passat mes d'octubre. Per cert, el cost afegit nou derivat del tancament, no més del tancament d'aquestes delegacions, ha estat de prop de mig milió d'euros, de 485.000 euros en si mateix. El cost directe, eh?, no el cost moral, no el cost polític, no el cost institucional, no el cost a l'obligada paralització d'accions i de presència, sinó el cost directe del tancament.

De manera que estem en això, tot just duent a terme la primera fase del pla de desplegament de les delegacions exteriors, com potser han escoltat que hem explicat ja. Hi haurà una segona fase immediata, diguem-ne, de consolidació, en què podrem reobrir algunes de les anteriors, i potser afegir-ne alguna, o algun nou concepte en aquest terreny. I amb una tercera fase en la que, diguéssim, estarem clarament apuntant a una expansió, a una presidència... De fet, també aquí donant sentit al llegat del període anterior del conseller Romeva; és a dir, duent a terme bona part de les previsions i del pla d'acció que estava ja dissenyat, en aquest sentit, de presència internacional de la nostra representació.

Afegirem algunes novetats, tant en la definició d'àmbits i d'objectius com en la definició de les eines, dels instruments i de les figures de representació que puguem utilitzar. A més de la delegació *stricto sensu*, estem pensant en tenir figures més..., com dir-ho..., de major flexibilitat, de major lleugeresa, que permetin afrontar objectius, àmbits específics, i que permetin, doncs, cobrir tota mena de territoris i amb missions, amb circumstàncies, amb conjuntures determinades.

En aquesta tercera fase, naturalment, haurem de parlar de Mediterrani, d'Orient Mitjà, d'Amèrica Llatina, de països asiàtics, d'Àfrica, eh?, sense cap renúncia, sempre que identifiquem correctament objectius, interessos i possibilitats de defensar millor els interessos del país.

Hi haurà també, en aquest món –ja hi està present–, un nou model de coordinació d'aquestes delegacions, com a funció específica i que ens semblava que tindrà un valor afegit explícit, i jo crec, també, l'aplicació d'algun nou criteri –nou per a nosaltres, no en si mateix, òbviament–, que és el de que moltes d'aquestes places es puguin cobrir amb procediments de concurs, amb procediments de reconeixement de mèrits i d'una objectivitat i transparència garantides, de manera que puguem tenir una estructura de representació internacional capaç de recollir tots els talents, totes les capacitats dels nostres..., noves generacions, que ja estan formades en aquest sentit i que òbviament no tenen per què limitar-se a procediments de confiança o de designació directa. I crec que amb això farem també un bon servei al conjunt de les nostres institucions.

I, per últim, em sembla que en aquest camp s'ha de fer una menció a la institució de país Diplocat; institució que no és de govern, que és de país, i que, com saben vostès també, està ja en procés de recuperació: molt aviat farem un consell del consorci d'entitats i institucions que el constitueixen. I, per tant, des del Govern farem una feina de compartir amb aquestes institucions anàlisi de la situació, definició de missió, d'encàrrec, i reactivació plena de les seves activitats i dels seus compromisos internacionals, en tots els sentits. Jo crec que aquí la clau serà, en aquest període que ara ve, delimitar, diguéssim, plenament i públicament les àrees, els encàrrecs i les tasques d'uns i altres, eh? Si hagués de simplificar molt, diria: Diplocat és projecció, és promoció, és país, en el sentit més general i més genuí. Delegació vol dir representació, estratègia política, relació institucional, etcètera. Tindrem ocasió de tornar-hi, amb tota seguretat.

I, per últim, en aquest terreny, jo crec que hem de parlar de la recuperació del diàleg amb tot el cos diplomàtic consular. Ja l'hem començat. Ja ens hem vist, aquestes setmanes, amb representacions de Portugal, de Suïssa, d'Alemanya –en el cas de Suïssa i Alemanya, ambaixador i cònsol conjuntament han pogut veure el president Torra–, la representació de Flandes, i ben aviat farem una reunió amb tot el cos diplomàtic i consular acreditat a Barcelona. Reactivarem el pla Japó i el pla Marroc, que estan vigents, però que segur que necessiten impuls, nova vida i nova definició.

En el camp de la cooperació –després en parlarem amb més detall–, n'hi ha prou amb dir ara que hem de seguir sent una referència internacional en aquest terreny, el de la cooperació internacional. Som reconeguts i valorats, en aquest sentit. Tenim experiències no només del Govern, sinó del conjunt del país i de les institucions catalanes, de les institucions locals, d'entitats privades, d'organitzacions no gover-

namentals. Em sembla que també estem en condicions i amb capacitat d'impulsar l'acció conjunta de tot aquest entramat, de tot aquest riquíssim capital de cooperació, i amb tota seguretat que ho farem.

Per últim, hauríem de parlar més d'estils i de mètodes. Volem impulsar una diplomàcia moderna, això que en diuen *soft diplomacy*, en fi, que són termes d'aquests que ens arriben i que se'ns imposen d'una o altra manera, però que tenen, jo crec, un rerefons interessant, en fi, d'eficiència en el terreny dels instruments, dels mètodes i de les maneres en què es practiquen les nostres responsabilitats.

Parlem un moment d'Unió Europea. A veure, la Unió Europea es troba en un moment delicat, tots ho sabem, eh? Abans he parlat de que ens hi havíem d'implicar i havíem d'estar-hi presents. Els reptes globals actuals, els que afecten a tot el món, però també molt especialment a la Unió Europea, com la mundialització econòmica, el canvi climàtic, les dinàmiques demogràfiques, demanen que existeixi la Unió Europea, és una exigència absoluta, eh? Ha d'haver-hi una Unió Europea, i una Unió Europea forta, eh?, present i amb capacitat de prendre decisions en tots aquests terrenys. Això ha de ser compatible amb una aplicació conseqüent del principi de subsidiarietat; escrit, però no forçosament aplicat i respectat –ni de lluny– en els moments actuals. I, per tant, subsidiarietat vol dir, en alguna mesura, també sobirania; sobirania compartida, indubtablement, però sobirania real, eh? I, per tant, hem de fer valdre aquell vell lema, aquella definició europea: «Units en la diversitat.» Units i diversos, eh? Forts i capaços d'afrontar aquests reptes cada cop més complexos que se'ns presenten. De manera que podríem dir, en aquest sentit, que el que volem és..., el que estem fent és recuperar sobirania per poder-la cedir, eh?, per poder-la compartir amb aquells nivells institucionals que necessitem també per al nostre interès general, no? Aquesta és una mica una de les claus de fons del projecte de república que estem mantenint i que sostindrem, i estic convençut que guanyarem. I haurem, doncs, de participar en els grans debats que hi ha en aquests moments a Europa: el que representa la sortida del Regne Unit, el de la reforma de l'Eurozona, el debat econòmic pressupostari per als propers anys, el marc financer plurianual, la transició energètica, el canvi climàtic, etcètera, n'hi han tots els que vostès vulguin. Les eleccions de l'any que ve al Parlament Europeu seran el millor escenari perquè tot això es verifiqui, també és per a nosaltres..., serà per a nosaltres una responsabilitat, no com a govern, sí com a societat, sí com a país, sí des del punt de vista de les alternatives i de les organitzacions polítiques, què és el que hi aportarem, què voldrem i què obtindrem d'aquestes..., com a resultat d'aquestes eleccions.

Deixin-me dir que un d'aquells grans debats, que és el que avui està present, el que avui s'està, en aquest mateix moment, discutint en la seu del Consell d'Europa..., que és la qüestió de la política migratòria i la qüestió dels acollits, dels refugiats. Jo crec que també aquí està lligat amb el que deia abans amb relació a la cooperació. En aquest país tenim demostrada no només una acció, sinó també una posició i una voluntat explícita; n'hi ha prou, de moment avui –perquè tampoc en sabem els resultats–, amb dir que no compartim ni l'orientació que apareix..., procedent d'aquesta reunió de líders europeus que avui es reuneixen al Consell, ni molt precisament la posició que el Govern espanyol està, de moment, anunciant com a pròpia en aquest debat, en aquesta decisió tan significativa. No pot ser que la solució europea sigui la industrialització i l'exportació, la repetició del model de Turquia: pagar per rebutjar, pagar perquè no arribin, en lloc de..., bé, en fi, em sembla que ara m'hi allargaria, ni és el moment ni convé transformar aquest debat en una altra cosa.

Hem d'estar, doncs, perfectament a punt i preparats per aplicar tots els procediments de participació i usar-los degudament, els procediments ja existents i vigents de participació de la Generalitat en les institucions i òrgans de la Unió Europea. Haurem d'estar aplicats, sistemàticament, en la transposició del dret de la Unió Europea en els àmbits en els que tenim competència i que ens afecten, que en són molts. Com vostès saben, l'Estat espanyol és un dels màxims incomplidors del cri-

teri de transposició obligada de les directives europees. És una vergonya europea el que fa l'Estat espanyol en aquest sentit. I això ens afecta i ens perjudica en la nostra vida diària a molts milers de ciutadans. Per tant, la nostra obligació serà també estar present i activament en aquesta situació, en aquesta qüestió, com ho estarem en la defensa i en la reactivació del que vol dir presència de la llengua i la cultura catalanes a Europa i a les seves institucions. És una altra vergonya encara major que a hores d'ara segueixi sent impossible emprar la nostra llengua en les institucions europees obertament i tranquil·lament, i que ho sigui amb l'explicació de que és el Govern espanyol qui ho impedeix o qui no ho fa possible, com s'ha dit un altre cop recentment. Això és inacceptable. Si hi han aquestes veus que ara parlen del diàleg i de bones intencions, etcètera, tenen, en aquest terreny, una possibilitat facilíssima, immediata i, en fi, explícita per canviar aquesta realitat.

Bé, parlem un moment de la comunitat catalana a l'exterior. En aquest terreny el que passa és que hem de restituir els danys provocats per la intervenció econòmica de l'Estat i l'aplicació de l'article 155; en aquest com en tants altres, en aquest d'una manera explícita i molt concreta. La revocació de la convocatòria de subvencions de l'any 17 a les comunitats catalanes a l'exterior ha fet un dany explícit i concret a totes aquestes institucions. Estem posant-hi remei. En aquest any hem pogut revertir..., finalment el Ministeri va..., però ja amb diners de l'any 18, va accedir..., després de mesos de no fer-ho, va procedir a satisfer no tot, però una part del, diguéssim, compromís corresponent a l'any 17. Ara estem..., com que les entitats van reclamar, naturalment, nosaltres estem atenent aquestes reclamacions, resolent favorablement la reclamació que s'ha formulat referida al que falta per a l'any 17, i a més estem també en tràmits ja avançats per fer possible que els diners de l'any 18 tinguin cabuda també en el nostre pressupost vigent –prorrogat però vigent.

En fi, no cal que els parli de la importància d'aquestes comunitats catalanes i de l'activitat que fan, n'hi ha prou amb dir que el Consell de la Catalunya Exterior, aquest òrgan col·legiat i de consulta, reprendrà i trobarà en nosaltres el suport, l'acolliment, l'escolta i l'impuls que ens sembla que ens demanen i que necessiten. I, a més, hi afegirem tot el que les tecnologies permeten en el terreny d'escurçament o d'anul·lació de les distàncies, perquè això també té a veure amb drets, no és només una qüestió de facilitat de contacte, és una qüestió d'atenció, de possibilitat d'acollir-se a drets reconeguts, de manera que avançarem clarament en aquesta direcció. El registre de catalans residents a l'exterior, que és una eina clau per fer-ho possible..., en aquest àmbit dels drets, doncs, tindrem efectivament resultats i concreció. Per exemple, en el terreny de l'accés a la targeta sanitària individual, per a les estades temporals d'aquests catalans a l'exterior, i és un exemple no menor, perquè identifica o apunta una situació de greu discriminació, la que tenim fins a aquest moment.

Canvio de tema. En l'àmbit dels afers multilaterals, la relació amb aquests grans organismes internacionals, en el que ja tenim també una llarga trajectòria de presència a cimera internacional en temes tan diversos com la lluita contra el canvi climàtic, les migracions, el desenvolupament urbà, ara hi ha en primer pla, jo crec, l'Agenda 2030 del desenvolupament sostenible. Segurament és igual que fa pocs anys va ser a París la conferència de canvi climàtic, en aquests moments aquesta qüestió és central, hi serem..., d'aquí a poques setmanes estarem presents, altre cop, com ja va passar l'any passat, al High-level Forum, que es produirà a Nova York, de manera que estarem allà presents també amb la nostra agenda, amb els nostres compromisos, amb les nostres mesures, que tenim per mostrar, per compartir, per contrastar, si cal, per enriquir. S'ha fet molta feina des d'aquest Govern anterior en aquesta direcció, hi han més set-cents compromisos concrets per a aquesta agenda; assistirem en aquest fòrum per veure el moment en el que estem, on estan la resta de països i què és el que hi podem afegir.

I, diguem-ne, que en altres àmbits hem portat a terme projectes, i seguirem fent-ho, amb la UNESCO, amb el Banc Mundial, amb l'Alt Comissionat de les Nacions Unides pels Drets Humans o amb el Programa de les Nacions Unides per al desenvolupament. En tots ells tenim capacitat, possibilitats i experiència acreditada per seguir afegint valor, per seguir estant presents, de manera útil, en els interessos no ja estrictament catalans, sinó de bona part de les societats on s'esdevenen, diguéssim, circumstàncies i condicions que permeten aprofitar la nostra manera de fer, la nostra experiència, el nostre coneixement, els nostres experts, els nostres professionals, les nostres ONG, etcètera.

Hi ha aquest concepte de «cooperació tècnica en coneixement» que va guanyant valor, que no és només enviar recursos o enviar a organitzacions internacionals els serveis directes, sinó que és, diguéssim, fer present el coneixement, el que ja tenim aquí, perquè estigui efectivament posat al servei de les necessitats i de les circumstàncies de cada país. I hi ha aquest petit programa de les beques Canigó també, que l'any passat no es va poder publicar. Un altre cop, un altre dany secundari, però no menor, de l'aplicació de l'article 155. És aquest jove talent català, que pugui estar fent pràctiques en organitzacions internacionals, com ho és també el concepte dels voluntaris de Nacions Unides, United Nations Volunteers, que és per als catalans..., poden practicar la seva voluntat de solidaritat.

Xarxes de cooperació internacional. Vostès coneixen perfectament les que estan..., n'esmentaré les quatre principals. L'Euroregió Pirineus-Mediterranée necessitava reanimació, impuls i definició d'objectius. La nostra presidència compartida amb Balears i Occitània està, en fi, a punt de canviar de presidència, però estarem, jo crec, implicats i convençuts que podrem revertir també la paràlisi causada per l'aplicació del 155. La Conferència de Regions Perifèriques i Marítimes, cent cinquanta regions europees i mediterrànies, que és un gran lobby, diguem-ne, davant de Brusselles –en el millor sentit de la paraula– en tots els temes de cohesió, de polítiques de cohesió, de transports, de canvi climàtic, etcètera. Hem de fer en aquesta..., per exemple, en el pla estratègic que aquesta organització està pensant per als propers cinc anys. L'estratègia pirinenca de la Comunitat de Treball dels Pirineus, també molt important, és una altra xarxa necessària de la que assumirem la presidència l'any que ve i que podrem, per a aquestes comarques de muntanya, precisament..., en fi, actuar, implicar-nos en definir futurs millors i amb estratègies conjuntes per a tots els seus problemes. I, finalment, això que en diem «els Quatre Motors per a Europa», que està celebrant aquest juliol el trentè aniversari. La setmana que ve serem a Stuttgart en la propera reunió d'aquesta organització.

L'estratègia mediterrània..., sembla que no cal esplaiar-s'hi massa. Necessitem una genuïna i potent estratègia mediterrània de futur, una estratègia renovada, amb ambició global i vocació europeïsta, que promogui una mediterrània..., en fi, no si-guem ni il·lusos ni pretensiosos, no serem nosaltres sols, ni molt menys, que resol-drem les gravíssimes qüestions i contradiccions que avui són presents, cada dia, i d'una manera gravíssima al Mediterrani, que, de mar de comunicació i, en fi, origen de quasi tot en aquest món nostre, s'ha convertit en l'escenari del desastre, del drama, de l'enorme responsabilitat europea en la generació no només de discriminacions i desigualtats, sinó també en la pèrdua de vides humanes. Que el Mediterrani sigui sinònim de mort és quelcom intolerable. És quelcom que és una gran vergonya europea i hauria de ser un dels primers i més clars, diguéssim, objectius d'aquesta Unió Europea regenerada de la que parlàvem abans.

Estem presents als òrgans i consorcis d'acció exterior. Com vostès saben, l'Institut Europeu de la Mediterrània, el Cidob, la Casa Àsia, la Casa Amèrica, l'IBEL..., en cada un d'aquests llocs hi ha feina, hi ha noves coses a fer o coses a recuperar, o a modificar. Ahir vam estar al plenari del Cidob, amb l'Isidre Sala, director general. Comprovem i constatem la potència i la capacitat i, per tant, la utilitat que haurà de tenir una política d'impuls també i de coordinació des del departament d'aquestes

activitats en cada un dels llocs. En algunes altres d'aquestes entitats hi han qüestions pendents, de relació..., són totes elles institucions compartides amb entitats locals o amb la representació de l'Estat. Feina, i feina immediata i urgent en molts casos.

En l'àmbit de la cooperació, que abans hem esmentat molt ràpidament, jo crec que, en fi, a partir de la contemplació i la repetició que..., en fi, que no cal reproduir massa, però que és necessari recordar de la situació de crisi de la política de la qüestió dels refugiats de la Mediterrània, que demana i exigeix resposta i responsabilitat col·lectiva. Jo tinc greus dubtes, no només de com anirà avui el Consell d'Europa, sinó de la possibilitat real de que els estats..., diguem-ne, la Unió Europea, convertida en club d'estats com és avui, estigui en condicions d'afrontar degudament aquesta qüestió. I em sembla que sense una iniciativa potent procedent de ciutats, de regions, de societats europees no ens en sortirem. I treballarem en aquest sentit. No ens quedarem quietes esperant a veure què diuen els estats, o a veure què decideixen o a veure amb quina nova meravella ens obsequien.

I, per tant, a banda d'aquesta qüestió, el que farem com a criteris del concepte de cooperació és seguir donant suport al teixit associatiu català, com ja estem fent; impulsar la presència del sector als fòrums internacionals, és a dir, altre cop, participar, estar presents, aportar, afegir en els fòrums internacionals; millorar la nostra capacitat de reacció davant de situacions d'emergència –tenim problemes, vostès ho saben, i no és aquest departament el que pateix més en directe aquestes situacions, però el Govern i el país i la societat catalana les pateix, hem de millorar la nostra capacitat de reacció d'emergència–; haurem d'augmentar la coherència del conjunt de les nostres polítiques, un altre cop la transversalitat d'aquest departament, a través de la coordinació interdepartamental de l'acció de govern en qüestions com el Pla nacional dels objectius del desenvolupament sostenible i de l'Agenda 2030, amb actuacions com l'estratègia «Empresa i drets humans», que també és fonamental en aquest terreny, i el Pla nacional de drets humans que l'anterior Govern va encarregar al Síndic de Greuges i a l'Institut de Drets Humans de Catalunya.

Bé, tot això està present ja en el pla anual 2018, que està en fase última d'aprovació, si no m'equivoco –Manel..., Vila, que està aquí escoltant–, i que aquesta setmana hem tingut ocasió de comentar i comprovar en els tres consells de cooperació: l'interdepartamental, el que reuneix les entitats locals i el que reuneix la societat i les seves entitats. Però deixeu-me dir que més importat que això és l'elaboració i l'actualització del pla director, que formalment serà 2019-2022, però que explícitament ja es formula amb una visió 2030. És a dir, farem un pla en què estarem apuntant i, en fi, definint estratègicament accions, objectius i pràctiques amb aquest objectiu 2030.

I no menor: tindrem el suport en aquesta tasca de l'Institut Català Internacional de la Pau. Aquest organisme que segurament també demana reforç, nou impuls, en aquesta etapa, més necessari que mai i que des del departament, doncs, tractarem, en fi, de donar-li tot el sentit i tota la vigència i tota l'efectivitat en la seva actuació.

Parlem ara de relacions institucionals. Des de la direcció general que encapçala el senyor Aleix Villatoro, que coneixen bé, com dèiem abans..., i, per tant, estem parlant de relacions del Govern amb el Parlament, del Govern amb el Govern de l'Estat, amb les altres comunitats autònomes, així com les relacions amb institucions catalanes: el Consell de Garanties Estatutàries, el Síndic de Greuges, etcètera.

Jo crec que aquí, a més de que la relació que segurament és la més important, la relació Govern-Parlament, funcioni, respecti els principis, les exigències, les regles, en fi, tots els procediments establerts, ja també espero que estiguem en condicions d'anar assumint, d'anar definint i assumint alguns nous objectius més aviat des del punt de vista de la reanimació de la relació i de la presència combinada d'ambdues institucions en el conjunt de la societat catalana.

Jo entenc..., i potser és una qüestió personal, eh?, i ja en parlarem, tindrem ocasió de parlar-ne, i no vull donar lliçons a ningú, i menys en aquest Parlament, però

crec que podríem fer més per estar presents, per estar presents activament, per ser entesos, reconeguts i viscuts, eh?, com a institucions globals de representació, altre cop pels 7 milions i mig de catalans i catalanes, que ho necessiten i ho demanen, eh? A veure com podem avançar en aquesta direcció.

Unes xifres, perquè tinguem idea del volum ordinari de la feina aquesta, eh? En la passada legislatura es van tramitar 15.633 qüestions parlamentàries, eh?, entre elles 10.400 respostes a preguntes escrites, no?, que és aquesta pràctica necessària i exigent en què el Govern ha de formalitzar la seva posició, les seves dades o la seva, en fi, explicació, sobre el que se li demana, o prop de cinc-cents sol·licituds de documentació, perfectament legítimes, com és evident.

També tenim, hem d'esmentar en aquest terreny el registre de convenis de col·laboració i cooperació; un registre que és d'alguna manera pioner a Europa, que ofereix informació i accés universal a un total... Quants convenis dirien vostès que tenim registrats? Set mil vuitanta-vuit convenis de col·laboració i acords de cooperació signats per la Generalitat en el nostre propi àmbit i també en l'àmbit internacional.

Bé, estem a punt de posar en marxa els òrgans paritaris Estat-Generalitat. Nosaltres estem a punt; no sé si l'Estat està a punt, eh?, però nosaltres sí. De manera que espero que dimarts que ve, com a departament, portarem al Govern la reanimació, la posada en marxa de la Comissió Bilateral Generalitat-Estat, la Comissió Mixta de Transferències Estat-Generalitat, la Comissió Mixta d'Afers Econòmics i Fiscals Estat-Generalitat i la Comissió Bilateral d'Infraestructures. O sigui, posarem en marxa la part catalana d'aquestes comissions, eh? Tinguin en compte que aquests òrgans, aprovats i establerts i vigents, teòricament, per l'Estatut d'autonomia de Catalunya, que diuen que està vigent, eh?, no sé ben bé per on, però diuen que està vigent, són òrgans que no s'han reunit des de 2011; des de 2011 no s'han reunit ni una sola vegada. Una subcomissió de la comissió bilateral, sí, una vegada: la Subcomissió de Seguiment Normatiu. Les comissions, cap d'elles, cap vegada. Per cert, si ho volen, els passo la documentació de les vegades en què el Govern de Catalunya ha sol·licitat que es reunissin aquestes comissions. De fet, consten fins a tretze peticions de reunió fins ara, eh?

De manera que això que dèiem, el dimarts que ve espero posar en marxa formalment la nostra part de responsabilitat en aquesta matèria. Aquí és essencial, en qualsevol cas, retenir el concepte. El concepte que defineix això és «bilateralitat», eh? I és això el que li dona sentit en aquests moments. Si no fos així, no tindria cap sentit. Però és bilateralitat. I ho ha de ser, eh? Veurem si l'Estat, el Govern central està..., en fi, és coherent i respectuós almenys amb aquesta presumpta legalitat vigent.

I, d'altra banda, doncs, des d'aquesta mateixa Direcció de Relacions Institucionals haurem d'estar fent el seguiment i eventualment denunciant, si s'escau, les mesures centralitzadores que l'Estat adopta, que les adopta sistemàticament i cada cop més.

Haurem d'estar, en segon lloc, fent un seguiment dels incompliments de l'Estat respecte de totes les qüestions compromeses, acordades o pactades en altres moments. També en l'àmbit de la Unió Europea. S'estan incomplint sentències del Tribunal de Justícia de la Unió Europea. Hi han incompliments evidents de previsions estatutàries, incompliment d'altres sentències judicials. I, per últim, haurem d'estar fent evident, també –per alimentar aquesta pretensió de bilateralitat explícita, eh?–, en fi, tot aquest món immens de traspassos pendents, que teòricament haurien d'estar fets des de fa almenys deu anys, o més.

Parlem finalment de prioritats en transparència i govern obert. Jo crec que aquí pot semblar un objectiu, diguem-ne, estrictament qualitatiu, estrictament funcional, no? És un objectiu explícitament i directament polític, eh? I polític en el bon sentit, eh?, no polític en el sentit d'ideològic o de partit; és polític en el sentit que afecta el concepte de *polis*, de ciutadania activa, de ciutadania que pot estar implicada, que ha de rebre els elements... En fi, com ho fem perquè la ciutadania sigui capaç d'entendre, analitzar i decidir sobre la complexitat dels fenòmens amb els que s'enfronta

la societat. Què vol dir complexitat, avui? A més, no hi ha democràcia sense anàlisi de complexitat. La funció d'aquesta secretaria és aquesta, eh? A través d'una colla d'instruments, transparència, govern obert, dades obertes... I aquests són elements instrumentals, són elements molt, diguéssim, d'utilització de tecnologies, de nous procediments, d'exigència de canvis d'actitud des de la mateixa Administració, molt sovint, però també són qüestions més proactives, eh?, de posar al servei dels ciutadans elements d'informació, de comprensió, d'accés a la informació realment útils i eficients en aquest sentit d'assumir la complexitat.

Aquest no és un problema català, ni espanyol, és un problema i una qüestió, en fi, de civilització, com a mínim d'abast europeu, en tot cas, segur, no? Hi han solucions, les veiem cada dia, i, segons com, les veiem amb preocupació creixent, perquè hi han solucions populistes o simplistes, no?, de maniqueisme polític d'allò més elemental: bons i dolents, blanc i negre, etcètera. Aquest tipus de llenguatges.

Quan parlem nosaltres de concepció republicana i quan parlem de qualitat democràtica i quan parlem de complexitat, estem, doncs, tractant de definir aquesta via republicana que aprofundeixi en la democràcia en el sentit més intens i més genuí. Ara, haurem de..., tampoc ho inventarem tot, en aquest àmbit. Ni està tot inventat. Nosaltres hi podem afegir, i hi estem afegint, però també hem d'aprendre. I estarem, doncs, aprenent d'altres exemples europeus i internacionals.

Hi ha una evidència, eh? Els països amb millors indicadors socioeconòmics i de confiança política són aquells on hi ha una millor percepció de la qualitat institucional. Tots els estudis i tota la sociologia disponible ens ho expliquen una i altra vegada. Doncs bé, som-hi; a veure quin pla tenim per aixecar, diguéssim, la percepció de qualitat institucional perquè aquesta percepció es correspongui amb realitat; no a veure com els enredem, sinó tot al contrari: com fem, com existim, com actuem perquè aquesta percepció de qualitat es correspongui, sigui retorn de la mateixa societat i, per tant, sigui indicador fiable també de qualitat democràtica, de confiança política, etcètera. Vol dir imparcialitat, vol dir transparència, vol dir retiment de comptes, vol dir, en definitiva, confiança.

És en aquest sentit, doncs, que podem dir que volem construir un sistema institucional que sigui referent a Europa, perquè posi les condicions de que la intel·ligència col·lectiva, diguem-ne, de la societat catalana i la innovació, la capacitat d'innovació, més que demostrada d'aquesta mateixa societat, estiguin també presents en la presa de decisió pública.

La secretaria respon a aquesta lògica, i la seva organització interna, també, i crec que, si haguéssim de definir molt breument els objectius o les línies d'actuació a desplegar en aquest àmbit de la transparència i el bon govern, podríem dir: primer, consolidar el marc jurídic i institucional de planificació estratègica en aquest terreny –és a dir, fer servir els instruments que ja tenim, la Comissió interdepartamental de Transparència i Govern Obert–; consolidar la xarxa de governs transparents, amb les entitats locals; dur a terme l'execució i l'avaluació del Pla de govern obert vigent, 2017-18, i aprovar el nou Pla de govern obert i qualitat democràtica 19-22, naturalment, ell mateix subjecte a un procés de deliberació, de participació. La paraula «participació» l'hem usat tant i n'hem abusat tant que molt sovint ja té un sentit estrictament, en fi, formal, procedimental, eh? Hi ha un dia que es convoca no sé què, doncs ja està, ja hi ha participació. És obvi que no, que cal, en aquest terreny, també, no només innovar, sinó canviar profundament, aprofundir en pràctiques que donin sentit i contingut real al concepte.

I en aquest terreny hem d'esmentar la tramitació i l'aprovació del Reglament de la Llei, vigent, del 14, de transparència i d'accés a la informació pública, que s'ha de desplegar realment, eh?

I, per últim, continuarem impulsant totes les eines de difusió de les polítiques de govern obert, amb col·laboració amb altres departaments, i molt especialment del dret d'accés a la informació.

Hi han tots aquests fòrums que també és d'aquests llocs on aportar i on aprendre. La conferència internacional de Barcelona de l'Observatori Internacional de Democràcia Participativa del proper mes de novembre serà un escenari i una oportunitat, com ho serà l'adhesió a iniciatives multilaterals ja existents com l'International Open Data Charter i l'Open Government Partnership; és a dir, totes aquestes experiències i institucions que treballen i creuen en aquests criteris de canvi, de renovació, de reforma de les pràctiques democràtiques, per donar-los sentit.

Hi ha un element, un concepte que jo crec que avui ens hauríem de prendre molt seriosament, el concepte «polítiques d'integritat», eh? No és una qüestió menor. Jo crec que ho hem d'enfocar des del punt de vista de la prevenció. Hem d'apuntar a mesures d'autoregulació, de formació continuada, de construcció de canals per resoldre dilemes ètics i queixes en aquest sentit. La protecció dels alertadors. Per cert, felicitats a aquest Parlament perquè està en condicions, i serà també un altre camp de referència i de valor afegit català, per dur endavant una legislació específica sobre aquesta qüestió, que ens farà, també aquí, jo crec, valor afegit europeu indiscutiblement.

Però, en qualsevol cas, amb relació a les polítiques d'integritat, jo crec que hauré de dur a aprovació un acord de govern amb accions prioritàries d'integritat pública i de lluita contra la corrupció, tenint en compte que tampoc aquí comencem de zero; tenim les conclusions de la Comissió d'Estudi de les Mesures de Lluita contra la Corrupció per a la Regeneració Democràtica. És, sembla, obvi l'actualització del Codi de conducta d'alts càrrecs i directius públics i l'establiment, en fi, al marge o a més de la llei, de mesures concretes de protecció dels alertadors, com acabem de dir.

Molt bé. Jo crec que estem, doncs, arribant al final d'aquesta primera exposició. Una referència a que la transparència només és efectiva, com dir-ho?, si la..., no es tracta de produir allaus d'informació o de dades i pam!, no?, i d'enviar-los o de posar-los a l'accés; la informació ha de ser intel·ligent, ha de ser intel·ligible, eh?, ha de ser element de referència útil per a l'anàlisi de la complexitat, com dèiem abans, no?, si no, és al revés; si no, la informació enganya, eh?; si no, la informació oculta; si no, la informació el que fa és confondre i fer més difícils la interpretació, l'anàlisi i la definició de posicions.

Per això, i per últim, en l'àmbit de participació ciutadana, estem pensant en la creació de cinc programes a desenvolupar durant aquesta legislatura: els projectes de participació ciutadana per millorar la diagnosi de les necessitats socials i per facilitar la implicació dels ciutadans; els programes de participació interna a les administracions, com a condició necessària per a la participació externa; el Programa de col·laboració i partenariat públic social privat amb l'objectiu d'augmentar la col·laboració entre diferents actors de la societat; el Programa de foment dels intermediaris, que donarà més protagonisme a les entitats de la societat civil en tots els àmbits; els programes... –aquí hi ha una paraula que..., en fi, l'Ismael Peña ja ens ho explicarà, jo soc massa vell per utilitzar-la, sincerament– e-participació, sí, fins aquí hi arribo; vot electrònic, també; tecnopolítica... (*l'orador riu*), bé, donarem sentit al concepte i segur que estarem en condicions també no només de donar-li sentit, sinó d'apreciar-ne el valor i, diguéssim, l'eficiència, no?

En aquest terreny, una concreció imprescindible: aquest programa ha de ser capaç de produir, també, un projecte de modificació legislativa o el que calgui per tornar a dur el vot electrònic a les eleccions a Catalunya, especialment pensant en els catalans a l'exterior, tal com va quasi arribar al final del recorregut legislatiu en el període anterior, però no va poder ser així. De manera que estic convençut que en les properes eleccions del 22 aquesta qüestió estarà efectivament resolta.

I, per últim, en aquest terreny, mostrar no només la voluntat, sinó la determinació, des d'aquest departament del Govern, perquè els treballs del Parlament sobre la nova llei electoral no siguin pura retòrica, no siguin altre cop escenari de veure quin grup o quin altre, diguéssim, queda millor en la foto de la bona voluntat o pitjor en

la foto de la capacitat de compromís, i tinguem efectivament..., donem compliment a aquesta vellíssima responsabilitat que no hem sigut mai capaços de resoldre fins ara. Joestic convençut que ara podem. I que ara *hem*, no només podem, sinó que hem de fer-ho. Al vostre servei, al seu servei. Crec que hi han elements útils, que poden ser útils des de l'acció del departament en el terreny del coneixement, de l'estudi comparat, etcètera. Segur que aquest Parlament també ho té, però no vull...

I, per últim, acabo del tot, podríem ara repetir conclusions, em sembla que no... A veure, com dir-ho? Jo crec que si fóssim capaços que l'acció exterior d'aquest departament i d'aquest Govern duqués al món, a Europa molt principalment, l'evidència, la constatació, la comprovació que les nostres institucions tenen el mateix nivell de prestigi, de reconeixement, de qualitat que tenen avui els nostres científics, els nostres enginyers, els nostres joves executius, els nostres treballadors, els nostres recercadors, els nostres professors universitaris, a Europa i al món... Jo crec que hi ha un dèficit per cobrir, en aquest sentit. El «colmarem», aquest dèficit. I, si podem, anirem més enllà, amb les institucions catalanes. Catalunya com a país, com a societat i com a institució serà, ho espero, reconeguda amb el que val i amb el que, en fi, mereix, en tots els sentits, també en el camí, naturalment, de dur a terme la nostra voluntat republicana explícitament, des del respecte i des de la plena implicació del conjunt de la societat catalana en els debats, en les decisions, també en aquest àmbit internacional.

I una ultimíssima cosa: jo penso..., també no és exactament..., jo penso que aquesta Comissió d'Exteriors, si m'ho permeten, pot fer molt més del que ha estat fent fins ara, no per demèrit de la comissió, sinó perquè les circumstàncies, l'experiència, els límits, els recursos temporals, operatius tampoc no ho faciliten, eh? Em plantejo, com a objectiu polític del departament, que aquesta comissió sigui seu del debat europeu, del debat mundial i del debat internacional, i que ho sigui pràcticament, concretament, però que ho sigui en els dos sentits: fent-lo arribar en aquí i fent arribar allà el debat que es produeix en aquí, eh? No es tracta només d'organitzar compareixences i que vingui un diputat europeu o un altre, es tracta d'estar presents en els debats, que els debats estiguin presents aquí i que des de Catalunya puguem dir, efectivament, que Europa és nostra i que Europa pugui dir: Catalunya és nostra, també.

Moltes gràcies. No sé si m'he passat o m'he quedat curt...

La presidenta

Més o menys; una mica, però...

El conseller d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència

M'he passat?

La presidenta

No, no..., més o menys, està bé. Moltes gràcies, conseller. Abans de demanar als grups parlamentaris si volen fer un recés, que seria de quinze minuts, si algun grup ho demana..., abans m'he deixat de dir si hi ha algun canvi en els compareixents d'avui, o sigui, en els diputats, en els grups parlamentaris, si hi ha algun canvi dels diputats que han de ser en aquesta sessió d'avui? (*Veus de fons.*) Sí, senyor Campdepadrós?

Eusebi Campdepadrós i Pucurull

En el meu cas, vinc en substitució del vicepresident primer Josep Costa.

La presidenta

Gràcies.

Anna Geli i España

En el meu cas, vinc en substitució del diputat Francesc de Dalmasas.

La presidenta

Senyora Tarrés?

Anna Tarrés i Campà

Per Junts per Catalunya, la diputada Saloua Laouaji ve en substitució del senyor Carles Puigdemont.

La presidenta

Moltes gràcies. Senyora... Perdó.

Adriana Delgado i Herreros

La diputada Jenn Díaz substitueix el diputat Ruben Wagensberg.

La presidenta

D'acord. (*Veus de fons.*) Perdoni, disculpi.

Susana Beltrán García

El diputat Martín Barra substitueix en Nacho Martín Blanco.

La presidenta

D'acord. (*Pausa.*) Algun grup vol fer un recés o seguim amb la sessió? (*Pausa i veus de fons.*) D'acord. Doncs ens trobem a un quart i cinc, no? (*Pausa.*)

La sessió se suspèn a les onze del matí i onze minuts i es reprèn a un quart de dotze del migdia i vuit minuts.

La presidenta

D'acord. Reprenem la sessió.

Té la paraula, pel Grup de Ciutadans, la senyora Susana Beltrán García.

Susana Beltrán García

Gràcies, presidenta. *Conseller*, desde el Grupo de Ciudadanos le deseamos muchos aciertos, sobre todo aciertos que redunden en beneficio de los ciudadanos. Pero ya le he de decir que con relación a lo que usted ha dicho, ¿no?, de que usted quiere que los ciudadanos estén representados también a nivel internacional, todos los ciudadanos, pues ustedes ya van al revés, ¿no? El hecho de que el *president* Torra, el *president* de todos los catalanes, hiciera afirmaciones, ¿no?, en el festival cultural en Washington, que en modo alguno no representa, ni mucho menos, lo que piensan muchos catalanes, sobre todo los catalanes no nacionalistas..., ¿no? En ese sentido, ustedes empiezan mal, ustedes empiezan a no representar de verdad a todos los catalanes. Porque sus palabras, lamentablemente, no van acompañadas de los hechos, sino que son todo lo contrario.

Le voy a preguntar. Usted ha dicho que ha hablado con el cuerpo consular y diplomático en Barcelona. ¿Ha hablado usted con el cuerpo diplomático y consular de España, de nuestro país? Se lo digo porque usted es *conseller* de Acción Exterior, y acción exterior es cooperación, es lealtad con el Gobierno de España, es respeto a la competencia exclusiva en relaciones internacionales, es respeto a la dirección de la política exterior de España, es respeto a la integridad territorial de España. Por eso se lo estoy preguntando. La acción exterior es derivada, no es una competencia..., es que ni siquiera es una competencia.

Desde Cataluña tenemos capacidad para promover la cultura, para promover el deporte, y ahí me voy a detener un momento. *Conseller*, ¿no le gusta la proyección internacional de Cataluña a través de los Juegos del Mediterráneo? ¿Usted cree que es una manera de situar, de mejorar lo que somos los catalanes –¿no?– con unos tuits en donde usted señala que «a la llotja, molt estat amb olor a naftalina»? ¿Esta es la cooperación y la lealtad que usted le tiene a sus jefes, al jefe de Estado y al jefe de Gobierno, a las instituciones del Estado, que dan sentido también a la función que usted ahora mismo está ejerciendo? ¿Usted cree que esta es una imagen? ¿Usted cree

que sus palabras en tuit, porque sus palabras le definen, sitúan a Tarragona o sitúan a Cataluña en el exterior y representan a todos los ciudadanos? Yo creo que ustedes han empezado bastante mal.

Usted ha dicho, y se lo he oído decir también en algunas entrevistas, que usted quiere reforzar las relaciones con algunos países vecinos, y le voy a preguntar por Francia. En la legislatura pasada su grupo, junto a sus socios, Convergencia, aprobaron una resolución en el Parlamento en donde defendían y apoyaban el derecho de autodeterminación de, en lenguaje republicano, la Cataluña norte, y, en lenguaje de las relaciones internacionales, sur de Francia, soberanía de Francia. Mi pregunta, *conseller*, sería la siguiente: ¿usted apoya el derecho de autodeterminación del sur de Francia?

Con relación a las delegaciones que usted ha decidido reabrir, simplemente le haré una observación con relación al nombramiento de la delegada de la Generalitat ante la Unión Europea. *Senyor conseller*, una representante, una delegada de una comunidad autónoma de España no puede ser una persona que ha huido de la justicia, de la justicia española; no puede ser una persona que no está capacitada, como usted decía, para representar los derechos y las sensibilidades de todos los ciudadanos de Cataluña, no está habilitada. Y aquí el Gobierno de España alguna cosa debería decir al respecto, porque es verdad, y en eso coincido con usted, falta acción política, y falta acción política del Gobierno de España.

Con relación a la transparencia..., acción exterior, transparencia; en concreto, Diplocat. El problema no es la tapadera, que es Diplocat, el problema es lo que oculta Diplocat. ¿eh? Nosotros en la legislatura pasada estuvimos pidiendo que nos hicieran llegar los informes que había suscrito el secretario de Diplocat con un *lobby* internacional que, según la prensa, ese *lobby* internacional se encargaba de promocionar la secesión y se encargaba de hablar mal de España. Mi pregunta sería la siguiente: ¿a usted le parece que hablar mal de España es respetar la política exterior de España, respetar la dirección de la política exterior de España? ¿A usted le parece que pagar a *lobbies* internacionales –porque no solo fue Independent Diplomat, sino que han sido otros que han venido después– es respetar la integridad territorial de España, es actuar con lealtad con el Gobierno de España, con independencia de la ideología política que tenga?

Y ya el remate, el superremate final: ¿usted cree que no dar esa información a la oposición, que es lo que ocurrió, tal cual ocurrió en la legislatura pasada, es un ejercicio de transparencia? Nosotros, en esta legislatura, estamos volviendo a pedir esos informes. Queremos saber, porque además esos informes costaron alrededor de 1 millón y medio de euros, los que suscribió Diplocat y que ninguno de los diputados ha visto. Y el derecho a la información es un derecho preferente y es un derecho de todos los diputados. *Conseller*, ¿nos va a dar esa información? La estamos pidiendo también ahora, y además la estamos pidiendo desde hace mucho tiempo. ¿Sí o no?

Usted se refería a la transparencia. Mire, hace meses que estamos pidiendo información a su *conselleria*. Ya vamos –lo estaba contando esta mañana– más de veinticinco solicitudes de información, que, como le digo, es nuestro derecho. Y ustedes han vencido el plazo de forma amplísima. ¿Nos van a dar esa información? Ya le digo que nosotros esta mañana vamos a presentar una queja, porque ya no se están respetando los derechos de los diputados, los derechos de acceso a la información que garantizan que podamos controlar al Gobierno, que ustedes puedan actuar con responsabilidad y que nosotros podamos actuar también con responsabilidad controlándolo.

Queja, y que guarda también bastante relación con lo que usted ha dicho. Usted dice que quieren ser el legado de la *conselleria* de Romeva. Es que la *conselleria*, la gestión de la *conselleria* de Romeva fue un agujero negro en la legislatura pasada. Y lo que está pasando ahora ya, ya parece que su *conselleria* vaya a ser igual, una *conselleria* de..., un agujero negro de una noche oscura y tenebrosa.

Con relación a las relaciones institucionales, ese es un tema que también me ha llamado mucho la atención. Uno de los puntos principales de la Dirección General de Relaciones Institucionales, que sería el tercer pilar de su *conselleria*, es impulsar las relaciones de colaboración y cooperación entre la Generalitat de Cataluña y el Gobierno de España. De verdad, me gustaría que ampliara un poco más cuáles son las medidas que ustedes van a hacer, porque colaborar y cooperar no es dialogar, no es ir a Madrid a seguir pidiendo el *procés*, ¿eh?

Colaborar y cooperar –las mismas palabras que han aprobado ustedes en el decreto de creación de su *conselleria*–, cooperar es: «obrar conjuntamente para conseguir un fin común». Explíqueme qué medidas de impulso van ustedes a realizar para obrar conjuntamente para un fin común, porque realmente van ustedes al revés.

Realmente usted, *conseller...*, acuérdesse del tuit que puso para los Juegos del Mediterráneo. ¿Usted cree que eso es actuar conjuntamente? ¿Usted cree que quejarse de que España no traspone las normativas europeas es trabajar conjuntamente? ¿Qué medidas va a hacer usted para ayudar al Gobierno de España para que transponga las directivas o para que podamos desarrollar las directivas cuando sea necesario y tengamos competencias aquí en Cataluña?

En vez de quejarse, ¿qué va a hacer?, ¿qué va a hacer para coordinar y colaborar con el Gobierno de España? Son, además –y eso es algo que me preocupa–, un duplicado de la presidencia. La presidencia nombró un coordinador de políticas internacionales, que además políticas internacionales la Generalitat no tiene competencia, y este coordinador de políticas internacionales que no tiene competencias –Gobierno de España, por favor, pónganse las pilas en esta materia– tiene que asesorar al presidente y a un consejero, que no sé si es usted.

¿Qué pasa?, ¿que vamos a duplicar también personal, dinero –¿no?–, *conselleria* de Esquerra Republicana, que es la suya, y la Presidencia, que es del partido de Torra? ¿Esto va a ser así? ¿Esto va a ser dentro de la misma Administración nos clonamos, gastamos dinero, gastamos personal y tenemos orientaciones políticas diferentes? ¿Me lo podría explicar usted un poco mejor?

La presidenta

Senyora Beltrán hauria d'anar acabant, si us plau.

Susana Beltrán García

Y con esto acabaré: ¿usted cree que esa opacidad, ese derroche de dinero, esa opacidad son realmente valores republicanos que ustedes dicen defender?

Gracias.

La presidenta

Gràcies, senyora Beltrán. És el torn del Grup Parlamentari Socialista i Units per Avançar, té la paraula el portaveu, senyor Ferran Pedret i Santos.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, presidenta. Conseller, li faig extensiva la salutació del meu grup, a vostè i a les persones del departament i al conjunt del Govern de la Generalitat que l'acompanyen.

Començo de manera diferent a com tenia pensat fer-ho perquè se'ns ha traslladat, a diversos grups parlamentaris, una sèrie de preguntes per part de Lafede.cat, de les organitzacions per la justícia global, que no em perdonaria per manca de temps no haver estat capaç de formular.

Ens hem repartit, perquè eren moltes, aquestes diverses preguntes. I començo per demanar-li l'aclariment que ens demana Lafede.cat respecte a les competències que té actualment la conselleria, el departament que vostè encapçala, especialment en matèria de cooperació internacional, promoció de la pau i drets humans. Li pregunten, específicament, quins espais es reactivaran o s'habilitaran per coordinar les diferents polítiques que tenen relació amb la justícia global, com ara l'acció de la

promoció de la pau, els drets humans i/o els drets de les persones migrants i demanants d'asil i que no depenguin del Departament d'Acció Exterior.

I, d'altra banda, ens demanen també que li traslladem, que, des que enguany no s'han arribat a assolir les previsions pressupostàries en matèria de cooperació al desenvolupament, quines passes durà a terme el Govern per garantir que el nou pla director 2019-2022, que ara s'està elaborant, incorpori un compromís pressupostari que vagi en línia d'assolir el 0,7.

Un cop dit això, deixi'm tornar a l'esquema que tenia pensat, i que evidentment és més raonable, que és anar d'allò més general a allò més concret, fent una reflexió general sobre l'orientació estratègica del Govern. Vostè ha fet una menció de passada per entrar bastant en matèria del seu departament, però no puc deixar de fer una reflexió general sobre l'orientació estratègica del seu Govern. És parer del nostre grup que el Govern es troba davant d'una dificultat intrínseca que és haver de mantenir un objectiu, un programa màxim, que tot just fa uns mesos es va acreditar que era inassolible. És a dir, l'objectiu d'assolir la secessió unilateral i immediata de Catalunya respecte a la resta d'Espanya s'ha acreditat com materialment impossible, bàsicament per la profunda divisió que això produeix en la mateixa societat catalana, eh? No és l'únic motiu, òbviament, però bàsicament per aquesta qüestió.

I aleshores ens trobem en un moment d'aquells, que probablement podríem qualificar de dissonància cognitiva, en què la retòrica del Govern es mostra molt partidària i molt flamígera d'aquesta secessió i amb alguns dubtes respecte a la unilateralitat, bilateralitat; però, en qualsevol cas, molt ferma i molt determinada mentre l'acció de govern no sembla que segueixi el mateix camí. En qualsevol cas, seria bo que en el programa de Govern, que s'està tot just començant a elaborar, es clarifiqués una mica quina és aquesta orientació estratègica.

Vostè ha parlat, a l'inici de la seva intervenció, de segrest de les institucions del país i de conceptes com democràcia i llibertat. Evidentment, entendre que nosaltres no compartim la qualificació que fa del que ha passat en els darrers mesos. I li hem de dir que tenen, en general, una certa tendència a analitzar els efectes sense examinar críticament les causes de tot el que ha passat els últims mesos. I nosaltres estem disposats a parlar d'efectes i de causes, de totes, eh? I de discutir de les visions que tingui cadascú sobre el que ha passat els darrers mesos perquè em sembla que a l'intentar reconstruir un relat mínimament compartit, o almenys alguns consensos bàsics, al voltant del que ha passat els darrers mesos és la condició imprescindible per l'establiment d'un diàleg sincer al voltant de les qüestions que cadascú vulgui plantejar.

Però, entre les causes del que ha passat en els darrers mesos, no es pot obviar l'enormitat intentada entre el 6 de setembre i el 27 d'octubre de provar de desposseir al conjunt de la ciutadania de Catalunya dels drets civils i polítics recollits i emparats per l'Estatut i la Constitució, de provar de derogar aquests textos il·legítimament al Parlament sense seguir els procediments de reforma de cap dels dos textos, ni les garanties del procediment legislatiu, ni tampoc respectar les majories qualificades que haurien estat necessàries en cada cas, i, evidentment, trepitjant els drets de la minoria parlamentària, que no és, en aquest cas, una minoria social. Per tant, això, diguem-ne, és un element que també cal incorporar en l'anàlisi si es vol que això sigui sincer i que pugui conduir a un diàleg entre les parts que pugui ajudar a superar la situació actual de bloqueig i de conflicte.

Però, miri, li hem sentit dir també altres coses que podem compartir més. I vull començar per aquí. Vostè afirmava que no estan aquí representant només un govern i una majoria parlamentària –òbviament, també representen un govern i una majoria parlamentària–, i expressava la voluntat de representar la pluralitat de la ciutadania de Catalunya, les seves diverses posicions, entenc que també respecte a la qüestió de la secessió. Nosaltres li agafem la paraula. Li agafem la paraula, i, a més, li diem que, tot i que valorem positivament aquesta manifestació que vostè ha fet, compren-

drà que siguem relativament escèptics –crec que això serà recíproc– fins que vegem com es concreta.

En qualsevol cas, això, a banda d'una intenció política, hauria de ser l'estricta compliment del que diu la nostra Llei d'acció exterior, que, en el seu article 3, estableix els principis rectors, entre els quals es troba la cerca del consens polític en les orientacions i estratègies generals de l'acció exterior i de les relacions amb la Unió Europea per aconseguir la continuïtat i l'estabilitat que requereixen les polítiques per al mitjà i el llarg termini. Aquí vostè també ha fet una referència que volia un paper més actiu de la comissió en els debats internacionals i europeus. I jo li prenc la paraula i li dic que ja que l'acció exterior de la Generalitat havia estat motiu de controvèrsia, almenys a nivell parlamentari, podríem intentar complir amb aquest principi rector de la Llei d'acció exterior, discutint prèviament respecte a aquelles grans qüestions que s'hagin de discutir a la Unió Europea o a escala internacional, és a dir, quelcom que tampoc és estrany a la tradició de l'acció exterior de molts països i de moltes regions, en els que la representació del país prova de generar algun consens bàsic en el país abans de manifestar la posició en els fòrums europeus o internacionals en els que participi.

Entre aquests principis rectors, també es troba el compliment del principi de lleialtat institucional mútua i la cerca de sinergies amb el govern de l'Estat i amb les altres administracions públiques, d'acord amb els principis rectors de les polítiques públiques establerts per l'Estatut. I, per tant, això, evidentment, depèn de dues parts, la qüestió de la lleialtat institucional, però també en la part que afecta el Govern de la Generalitat de Catalunya és important mantenir-ho.

I entre aquests principis rectors, finalment, li recordo el respecte a la diversitat, a la varietat i a la riquesa del territori de Catalunya, reconeixement del potencial de la capitalitat de Barcelona i la protecció de l'equilibri territorial. Aquest respecte a la diversitat i a la varietat de la riquesa del territori i de la societat catalana crec que també és fonamental que es tingui present. Això hauria d'orientar també, en la mesura en què el Govern hi té part..., i ja sé que no és una composició estrictament governamental, la del Diplocat, però en la mesura en què contribueix a orientar la missió, hauria d'orientar també l'acció del Diplocat, que li he de dir que nosaltres creiem que estava un punt esbiaixada en la legislatura anterior, eh?, i vam tenir ocasió de manifestar-ho aquí, en compareixences al voltant d'aquesta qüestió.

Respecte a les delegacions a l'exterior; que, com és sabut, tenen altres comunitats autònomes i que han de poder exercir les tasques que queden encomanades per la Llei d'acció exterior. Nosaltres li fem, de moment –i dic «de moment»–, una única petició..., perquè ens va semblar extravagant fins a cert punt en la legislatura anterior. Li fem la petició de que ens estalviem la de la Ciutat del Vaticà, eh? Jo crec que no té cap mena de sentit, per a una societat com la catalana, que hàgim de tenir ara una delegació exterior de la Generalitat de Catalunya a la Ciutat del Vaticà. Crec que això, en tot cas, si algun dia reïxen en el seu objectiu últim, doncs, potser pugui tenir sentit, però de moment no sembla que sigui el més adequat.

Respecte a qüestions que també ha manifestat al voltant de la representació a l'exterior, deia que preveïen també la possibilitat d'estructures més flexibles. I, bé, he procurat entendre a què es referia, però li he de demanar una mica més de concreció; és a dir, si pot aprofundir en això: a què es refereix quan parla d'aquest tipus de missions que potser tinguin un encàrrec temporal..., no ho sé, eh?, ja m'ho dirà vostè.

També li he de manifestar –encara que, òbviament, la facultat d'organitzar el Govern com cregui, doncs, correspon exclusivament al poder executiu i no és des del legislatiu que l'hi hem de dir– que trobem peculiar l'adscripció, al departament que vostè encapçala, de l'àrea de processos electorals i consultes populars. Potser estigui orientat per la vessant de transparència... Però, en qualsevol cas, és, diguem-ne, aliè a la tradició del Govern de la Generalitat fins al...

Després, vostè manifestava posicions crítiques respecte a la qüestió que s'està abordant avui a Europa, entre els diferents estats, relatives a les migracions i a l'asil. Jo crec que hem manifestat, des del nostre grup parlamentari, aquí, posicions també molt crítiques respecte a les polítiques europees, i més aviat dels estats europeus, en aquesta matèria, però li demanaria, aleshores, que fes explícita quina és la posició del govern respecte a aquesta qüestió, sé que és un tema complex i que potser no tingui temps d'entrar-hi molt a fons, però l'hi demanem.

També feia una manifestació respecte a la qüestió de l'ús de la llengua catalana a les institucions europees. Li he de dir que nosaltres en som favorables. El darrer memoràndum d'un govern espanyol favorable a l'ús de...

La presidenta

Senyor Pedret, hauria d'anar acabant.

Ferran Pedret i Santos

...les llengües cooficials –vaig acabant– a Europa va ser amb el ministre Moratinos, amb el Govern de Zapatero, votat favorablement per l'actual ministre d'Exteriors espanyol, el senyor Borrell, i, en canvi, votat en contra pel representant d'ALDE, en aquell moment, que és el grup en el que s'integrava Convergència i Unió.

Hi ha més qüestions, però... En qualsevol cas, com que tenim ocasió de seguir-ne parlant, ho farem.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Pedret. Té la paraula el representant del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, la portaveu, la senyora diputada Susana Segovia.

Susana Segovia Sánchez

Bé; bon dia a tothom. Conseller, diputats, diputades, presidència de la comissió, jo centraré bastant la meua intervenció, curiosament, en un dels aspectes que menys temps ha ocupat la intervenció del conseller Maragall, i és precisament la política pública de cooperació al desenvolupament del Govern de la Generalitat de Catalunya. Dimarts vam sentir..., és dels que menys temps hi ha pogut..., hi ha dedicat minuts; els podríem comptar.

Dimarts va dir que els eixos de l'acció exterior de Catalunya han de ser la representació, la presència i la influència. I va anunciar, com a primeres mesures, el restabliment de les delegacions del Govern, a posar en marxa el Diplocat. Nosaltres estem absolutament d'acord i a favor de revertir totes les repercussions polítiques, econòmiques que ha tingut l'aplicació del 155 en l'autonomia i l'autogovern de la Generalitat, però volem també anar una mica més enllà i creiem que ha d'haver-hi altres paraules que vagin de la mà cada vegada que parlem de la política exterior de Catalunya, i és la justícia global, són els drets humans, és la defensa de la pau. Hi han tota una sèrie de conceptes i d'eines que és molt fàcil que en puguem parlar, perquè hi ha un ampli teixit a Catalunya, que ha estat treballant durant molts anys els aspectes de cooperació al desenvolupament, justícia global, solidaritat i internacionalisme. De fet, si hi ha una cosa que ha col·locat Catalunya al món i l'ha convertit en un referent, almenys durant el període 2006-2015... –ai, perdó, 2010, després vam iniciar una època fosca–, és precisament la tasca que ha fet el Govern de Catalunya en política de cooperació al desenvolupament. Aquesta tasca, aquesta representativitat i aquesta bona pràctica, que vostè mateix ho ha dit, s'ha de poder recuperar. Tenim un teixit ampli. Tenim aquí membres de la FEDE, que és una federació que agrupa tres federacions d'organitzacions i més de cent entitats, i crec que són un actor clau, el qual hem de poder fer servir i que a més fan un paper fonamental a l'hora d'exigir al Govern i als diputats i a les diputades què hem de fer i com ho hem de fer en aquests aspectes.

Per tant, alguna de les preguntes que jo li vull plantejar directament és si el plantejament de la política exterior de la Generalitat de Catalunya inclourà la justícia

global; la justícia global en el sentit d'entendre que el tema de les desigualtats només se soluciona si ataquem les causes que generen aquesta desigualtat, que el tema dels conflictes només se soluciona si ataquem els temes de conflicte. Què és el que pot fer Catalunya perquè tingui..., visquem totes en un món millor. Hem de superar aquest escenari i només parlar de pobresa i de creixement, per anar una mica més enllà i parlar de garantia i d'exigibilitat de drets. Hem de treballar fortament l'educació per a la justícia global, perquè el món no es canvia només fent coses més enllà de Catalunya, sinó canviant la visió i la manera d'entendre el món que tenim aquí, a Catalunya. I en aquest model –vostè mateix ho ha dit– de relació entre estats –una Europa dels estats, un món dels estats–, precisament governs com el de Catalunya o com els de les ciutats tenen un paper fonamental en treballar, des d'espais no centralistes i no estatals, la construcció d'aquesta pau i d'aquesta justícia global.

Volem saber també quin serà el posicionament que tindrà el Govern de Catalunya en els conflictes internacionals. O sigui, volem saber també quin serà el posicionament quan parlem dels drets i les llibertats i la democràcia d'altres pobles, com el poble palestí, com el poble sahrauí, com el poble kurd. Quin serà el posicionament? Volem saber quin serà el posicionament i quin paper de lideratge vol o no vol tenir el Govern de la Generalitat de Catalunya en la crisi dels refugiats a Europa? Es posarà del costat i donarà suport i serà tan valent com les ciutats refugiats ho estan sent? Posarà recursos? Posarà accions? Incidirà a Europa? O es quedarà només en les paraules, sense concretar-ho i aterrar-ho en recursos deixant que els ajuntaments facin la feina?

Parlant concretament de cooperació i solidaritat –és que hem de parlar de recursos–, el diputat Pedret ja ho ha dit. O sigui, haurien d'haver acabat aquest mandat amb un 0,4 per cent i estem que no arribem a un 0,15 per cent. Perdó, un zero coma... Bé, és igual, no arribem...

Bàsicament, la Llei de cooperació... (*Veus de fons.*) El 0,2. D'acord, gràcies. No arribem. Exacte. Perdó, és que ara mateix, entre tants papers, m'he perdut. La Llei de cooperació catalana del 2001 marcava que el 2010 hauríem d'haver arribat cap a aquest 0,7 per cent. Ja ho hem vist, que estem molt lluny. El 2017 estem amb pressupostos prorrogats. Haurien d'haver destinat ara mateix, el 2018, uns 85 milions d'euros, i estarem només, aproximadament, a uns 30 milions d'euros, que és el que va haver-hi el 2017, uns 18 milions d'euros.

Això fa pràcticament impossible que puguem arribar a això. S'està parlant de l'elaboració d'un nou pla director. Vostè ha marcat quines seran les línies grans que tindrà aquest pla director –l'acompliment dels objectius 2030, desenvolupament sostenible–, però el que cal és posar recursos. Volem que aquest pla director tingui recursos i compromisos fermes de com s'executarà aquesta política.

Hi ha moltes eines que pot fer també la Generalitat de Catalunya. O sigui, va haver-hi una època en què la Generalitat de Catalunya tenia cooperació bilateral directa. Era un actor que cooperava i establia convenis amb altres governs locals, amb altres governs regionals, amb organismes multilaterals... Què passarà amb aquestes eines? Es tornaran a recuperar, enfortir i a dotar de recursos?

I hem parlat de les delegacions de govern. I és cert, però també va haver-hi una època on la Generalitat de Catalunya tenia delegacions de la cooperació catalana a l'exterior. Es van arribar a tenir fins a vuit delegacions de la cooperació catalana. Ara mateix només n'hi ha dues. La presència en aquests territoris on hi ha plataformes de cooperació de gent que pertany a organismes multilaterals, a organitzacions de la societat civil, a governs locals, allà, a Catalunya, va ser un referent en polítiques d'harmonització de coherència i complementaritat. Ho tornarem a ser? Tornarem a tenir aquest paper en aquells països que esperen de Catalunya que torni a agafar un paper de lideratge en una política de cooperació transformadora.

I hem parlat del 0,7 i dels recursos que s'haurien de destinar, però també podem parlar del 99,3 per cent dels recursos, que és, exactament, tota la resta del pressupost

de la Generalitat de Catalunya, que també ha de respondre, d'alguna manera, a les prioritats polítiques que s'estableixin des de l'acció exterior en matèria de cooperació al desenvolupament i justícia global.

I estem parlant de la coherència de polítiques. Estem parlant de quins esforços farà la seva conselleria –vostè ho ha comentat– per garantir que els departaments s'impliquin en allò que diu el Pla director de cooperació al desenvolupament. El que ha passat fins ara és que els departaments han destinat menys d'un 1 per cent als dos objectius prioritaris que establia el pla director, que eren l'enfocament de drets de pobles i el dret de les dones. I, en canvi, ara s'ha de fer un nou pla director, que hem de garantir eines i mecanismes perquè els departaments s'alineïn i treballin en pro del que digui l'Agència Catalana de Cooperació i la Direcció General de Cooperació.

Però hi ha un altre tema més enllà, i és la coherència també a través dels mecanismes de compra pública i de contractació ètica de serveis a la Generalitat de Catalunya. Quins mecanismes implementarà també la seva conselleria per garantir que aquelles empreses i aquells proveïdors que contracten serveis amb la Generalitat de Catalunya siguin coherents en matèria de respecte dels drets humans. Això va haver-hi una resolució que es va aprovar el novembre de l'any passat, el 2016, per unanimitat, i que en el seu punt 2 instava el Govern a iniciar en el termini de vuit mesos els treballs per crear i desplegar un centre d'estudi i avaluació sobre els impactes de les empreses catalanes amb inversions a l'exterior.

Aquest institut, aquest centre ha de tenir recursos i mecanismes per investigar, per fer seguiment i també per proposar cessions en casos d'incompliments. El que no podem és amb una mà parlar de drets humans i justícia de pau i amb una altra tenir contractes amb empreses i amb proveïdors que puguin vulnerar aquests drets humans arreu del món. És fonamental avançar cap a aquesta coherència de polítiques.

Finalitzant, l'aspecte de cooperació al desenvolupament. Sí que voldríem parlar una mica més del que ha anat més la seva intervenció, que és el paper de Catalunya en les relacions internacionals i Europa. Nosaltres sí que creiem que el Diplocat és una institució que pot ser necessària, però creiem que ha de ser una institució al servei del país, no al servei d'un govern i d'un projecte polític concret. Per tant, cal que les línies mestra del Diplocat es puguin consensuar i es puguin treballar conjuntament en aquesta comissió i al Parlament. Cal recuperar la influència i els marcs d'influència que ha tingut Catalunya els darrers anys –vostè també els ha esmentat–: l'Euroregió, el Comitè de les Regions, els Quatre Motors d'Europa... Cal recuperar amb força la idea de la capitalitat de Barcelona, de la capitalitat de la Mediterrània. Catalunya..., i vostè també ho ha dit, i estem absolutament d'acord que aquest ha de ser l'espai on Catalunya protagonitzi el debat europeu: quin és el paper que Catalunya juga en el marc d'aquest debat europeu? Som una societat que ara com ara no té partits ni moviments antieuropeistes, que sempre ha defensat la integració d'una Europa diferent, d'una Europa que respongui i posi les persones al centre, i creiem que aquest debat ha de ser central en la política exterior i en el paper que Catalunya jugui més enllà dels nostres límits, de les nostres fronteres.

Senyor Maragall, com a antic parlamentari europeu sap que la projecció de Catalunya no pot concebre's només des d'una òptica d'internacionalització del conflicte de Catalunya. Hem d'anar molt més enllà. Catalunya pot aportar molt més a aquesta construcció del món. A Brusselles, la influència es guanya sent un actor i un motor de la construcció europea. Hem de fer sentir la veu de Catalunya més enllà, però no com un problema per a Europa sinó com un element que construeix i enriqueix aquesta nova Europa diferent que volem.

La unilateralitat practicada per l'anterior Govern creiem que ha generat rebuig, estranyesa, incomprensió en l'esfera europea i internacional. Ha costat molt. No han arribat mai aquells suports internacionals que havien d'arribar. El conseller Romeva creiem que va fer una feina molt important d'intentar aconseguir aquests

suports, però no ho va aconseguir, va aconseguir moltes portes tancades i molt re-
buig en moments de màxima confrontació, i aquesta dinàmica creiem que l'hem de
canviar. Hem d'anar a explicar quines són aquestes bones pràctiques que Catalunya
pot aportar al món, però explicar-les en positiu i que siguin un element de contribuir
per créixer.

I, en aquest sentit, i aprofitant els últims minuts, m'agradaria preguntar-li, també,
què pensa del fet...

La presidenta

Senyora Segovia, hauria d'anar acabant.

Susana Segovia Sánchez

...que s'utilitzi el tuit institucional del Govern de la Generalitat de Catalunya per
atacar i criticar en anglès l'alcalde de Barcelona, sent clarament una instrumen-
talització de recursos públics per a interessos polítics.

Gràcies.

(Veus de fons.) Hi ha hagut un tuit, fet des del perfil del Govern de la Generalitat
de Catalunya interpellant, per les declaracions que va fer ahir, l'alcalde Ada Co-
lau, sobre el tema de demanar que la Generalitat renunciï a la unilateralitat. Creiem
que aquest tipus de crítica, en tot cas, s'ha de fer des dels perfils personals de les
persones i no des dels perfils institucionals, i voldríem saber quina és la seva opinió
com a Govern.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Segovia. Ara té la paraula el portaveu del Subgrup Par-
lamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent, el senyor Carles
Riera i Albert.

Carles Riera Albert

Gràcies, presidenta. Conseller, bon dia. Moltes gràcies per la seva compareixen-
ça, a vostè i a tot el seu ampli i renovat equip. Moltes gràcies.

Bé, en primer lloc, dir-li, conseller, que el nostre grup parlamentari la proppas-
sada legislatura, malgrat els debats, les controvèrsies i les diferències, a vegades, va
mostrar una notable sintonia amb el departament comandat pel senyor Romeva, i
sobretot en la defensa de l'absoluta legitimitat i necessitat d'una política internacio-
nal i d'una diplomàcia pública pròpia i sobirana del nostre país i de les nostres ins-
titucions. I fixi's que sembla ser que, segons la doctrina del Tribunal Constitucional,
el que ara mateix estic dient és inconstitucional, parlar d'una política internacional
pròpia i d'una diplomàcia pública pròpia. Nosaltres la reivindiquem, i en aquest sen-
tit li demanem que vostè la reivindiqui i la practiqui.

Pel que fa a aquesta sintonia, pel que fa a aquesta sintonia que vam tenir en la
proppassada legislatura, que tenim l'expectativa i la confiança que es pugui renovar
i reproduir en aquesta nova legislatura, escoltant el seu discurs se'm generen algu-
nes llums i també algunes ombres, que són les que estan a la base de les preguntes
que molt telegràficament, i poc argumentadament, per les limitacions del temps, li
faré tot seguit.

Efectivament, nosaltres reivindiquem i creiem imprescindible una política in-
ternacional pròpia, una diplomàcia pública pròpia i sobirana del nostre país i de les
nostres institucions. Incidents lamentables, com el que s'ha produït als Estats Units,
no es produirien si nosaltres gaudíssim d'ambaixades pròpies, és a dir, de represen-
tacions internacionals pròpies i no subsidiàries respecte al que actualment és, doncs,
el sistema de representació internacional de l'Estat espanyol.

Miri, pel que fa al tema de la participació ciutadana, nosaltres som del parer
–i així ens ho demostra la història recent– que aquest país funciona quan els movi-
ments socials i quan la ciutadania van per davant de les institucions. És a dir, quan
es compleix aquella màxima de manar obeint, que és el poble qui més ordena, qui

més mana, no? I, en aquest sentit, per nosaltres, la participació ciutadana, sobretot des del punt de vista de les institucions, és aquella tasca facilitadora de l'apoderament de la ciutadania i dels moviments socials, de facilitar o retirar obstacles per tal que els moviments socials puguin liderar l'acció política del país, no restringir la participació al que seria la col·laboració de la societat civil organitzada a les qüestions de l'Administració pública, sinó un apoderament, realment, de la ciutadania.

En aquest sentit, i seguint la distribució que entre alguns grups parlamentaris ens hem fet per tal de traslladar-li algunes de les qüestions que Lafede vol plantejar-li en aquesta compareixença, a mi em toca la cinquena, que llegeixo literalment: «Quins mecanismes té previst el Govern per tal de garantir que el procés d'elaboració del nou Pla director de cooperació 2019-2022 sigui realment participat per part de les organitzacions socials especialitzades en aquesta temàtica, i si el Govern té previst mantenir l'actual enfocament de gènere i basat en drets humans en el futur Pla director del 2019-2022», que vostè enfoca cap al 2030, segons li hem escoltat.

Abans que se m'acabi el temps, i deixant algunes qüestions per a la segona intervenció, li vull plantejar dues qüestions més. Ens sembla fonamental que el Govern de Catalunya practiqui en les seves relacions internacionals, efectivament, no només la defensa dels seus drets a escala internacional, no només la defensa de l'autodeterminació del nostre país, sinó també que practiqui l'internacionalisme i la solidaritat amb els drets col·lectius dels pobles arreu del món, contribuint, efectivament, a la cultura de la pau i a un nou ordre internacional. En aquest sentit li he de dir que ens preocupa –i ja ens passava en l'anterior legislatura i ens preocupa pels símptomes que veiem en l'inici d'aquesta– una posició tèbia, o fins i tot a vegades còmplice, amb alguns actors internacionals que vulneren evidentment els drets humans i els drets col·lectius d'altres pobles: l'Estat turc, l'Estat d'Israel, el Marroc... Ens costa trobar consensos en aquest Parlament que siguin clars en la defensa dels drets del poble kurd, del poble palestí, del poble sahrauí o, actualment, del poble rifyeny.

Imaginem que hi han no només elements de *realpolitik*, sinó també elements, a vegades, de complicitats, d'aliances o d'interessos una mica opacs que ens agradaria que en poguéssim parlar clarament, perquè des del nostre punt de vista limiten aquesta política exterior i creen contradiccions amb el que hauria de ser la nostra línia.

I acabo. Pel que fa a les relacions amb l'Estat i amb les institucions de l'Estat, sincerament, el que vostè ha plantejat ens sona més a una relació bilateral per tal d'optimitzar el desenvolupament autonòmic que a una relació bilateral per tal de crear les condicions d'aplicació dels mandats de l'1 d'octubre i del 21 de desembre. I acabo, presidenta. I a l'escoltar-lo em temo que l'apellació al republicanisme parli de valors i principis que donin color a una nova lògica autonomista, és a dir, que sigui la manera nova de parlar de fer autonomisme i no de realment construir una república efectiva.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Riera. Té la paraula el portaveu del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, el senyor Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Moltíssimes gràcies, presidenta. Primer de tot, expressar també l'agraïment al conseller, i expressar també els millors desitjos tant per a ell com per al seu flamant nou equip, tot i que molt em temo que, fent servir una expressió molt freqüent en l'àmbit de les relacions internacionals, estic expressant una mena de *wishful thinking*, perquè després de sentir-lo no ho acabo de veure massa clar.

L'acció exterior, en l'àmbit competencial autonòmic, de manera absolutament legítima vostès poden pensar que és limitada, dintre de les seves aspiracions, però déu-n'hi-do si es poden fer coses: promoció de l'exportació, atracció d'inversions, del talent, la promoció del turisme, de la nostra cultura, a més, amb una conjuntura

política molt complexa i amb un món que cada cop està desplaçant, ja des de fa anys, la seva centralitat cap al Pacífic.

Són temes apassionants dels quals, per cert, n'ha parlat poc o directament no n'ha parlat. El que ha fet, avui de manera una miqueta més sibil·lina, l'altre dia en la sessió de control de manera més explícita, és ratificar l'estratègia que es va seguir en la passada legislatura. És a dir, ha apostat per donar continuïtat a un fracàs, perquè estem davant de l'operació més ruïnosa de la política contemporània, és malbaratament de quantitats ingents de diner per zero reconeixements internacionals. Zero és zero. I és, a més, la que portem en els darrers anys, una estratègia d'acció exterior –a més de ruïnosa– que ha tingut unes conseqüències polítiques absolutament perverses, i és situar en l'imaginari col·lectiu Catalunya com un espai euroescèptic.

I això no m'ho trec jo de la màniga. Ja en el seu número de febrer de 2016, *Foreign Affairs*, com a observador exterior, ja parlava d'aquest element desestabilitzador de la política catalana en el procés de construcció europea, però ho ha fet repetidament en els seus números següents. De fet, fins i tot, en el darrer número alguns han celebrat que deia *Foreign Affairs* que el moviment separatista és un moviment potent; d'això no en dubta ningú, però torna a incidir en el seu caràcter desestabilitzador del procés de construcció europea.

Tot es deu, evidentment, a la seva política d'aliances, que ha sigut sempre sorprenent, o no tant: Salvini, Umberto Bossi y *sus muchachos*, filonazis flamencs o negacionistes de Finlàndia –negacionistes de l'holocaust, em refereixo. Aquesta és la gent que s'ha pronunciat a favor de la independència de Catalunya en l'àmbit internacional, per no parlar de personatges estrambòtics i de discurs lisèrgic com el senyor Dana Rohrabacher, congressista nord-americà que, si haguéssim de fer una classificació del zero al deu, esquerra-dreta, estaria situat al número catorze.

Se sent còmode, senyor conseller, amb aquestes aliances? Les vol continuar renovant i fent seves? Com valora el rebuig rotund dels tres pilars de la Unió Europea –Comissió, Consell i Parlament– a l'estratègia separatista que hem tingut fins ara? No li sembla transcendent que Juncker, Tusk o Tajani hagin dit que per aquest camí no?

Li plantejaré també unes preguntes més concretes que no em va resoldre l'altre dia a la sessió de control. Té alguna intenció de col·laborar amb el Ministeri d'Afers Exteriors per treure més rendiment a les oficines d'acció? Ho dic perquè el ministeri ja té aquesta estructura, i tant el ministre Margallo en el seu moment, com Dastis, com em consta que ha fet el nou ministre, han ofert aquesta col·laboració. Ens podrà facilitar els preus de lloguer de totes les oficines a l'exterior? Ho dic perquè sistemàticament el seu antecessor s'hi va negar, i només ens va donar l'import del lloguer de Brussel·les, la resta, mai, a preguntes parlamentàries, se'ns va donar.

Continuaran subvencionant CATmón després de, en fi, l'escàndol que ha suposat la detenció del seu president per desviar fons que anaven destinats a cooperació internacional, amb el tercer món, i desviar-los per a activitats relacionades amb el procés? Seguiran contractant –ja que és vostè de Transparència–, de manera absolutament opaca, com es va descobrir, lobbys com Independent Diplomat?

En definitiva, i amb això ja acabo, li demanem un canvi d'estratègia respecte al seu antecessor, amb tot el respecte. I també li demanem –s'hi ha fet referència en alguna de les intervencions– una disculpa pública pel seu tuit respecte a Tarragona. I li demanem una disculpa pública, perquè dir que tots aquells que pensen diferent de vostès fan olor de naftalina..., en fi, jo soc plenament conscient que vostè és tot un *coolhunter* i no podem competir amb vostè en modernitat, però respecti els altres, és el mínim que se li pot exigir a un conseller del Govern de Catalunya.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Fernández. És el torn..., té la paraula, pel Grup Republicà, la senyora Adriana Delgado.

Adriana Delgado i Herreros

Gràcies, presidenta. Bon dia, conseller; bon dia, diputats, membres de l'equip del Departament d'Exteriors, entitats, i, vaja, tothom qui ens acompanya –no voldria deixar-me ningú. Bé, primer de tot, unes paraules per felicitar-nos per la recuperació del Govern i d'aquest departament especialment, pel que ha sofert, per les conseqüències del 155; creiem que, evidentment, precisament per la importància que té. I ara, doncs, fer un record al conseller Romeva, empresonat injustament per defensar la democràcia i la llibertat, i a la bona feina feta al capdavant del departament durant la legislatura anterior. També avui, doncs, mostrar el suport al president Torra, davant de les paraules ofensives del representant espanyol a Washington, acusant-lo de mentider i, abans, intentant censurar el seu discurs.

I ja centrant-me en la compareixença del conseller, doncs, evidentment compartim a bastament l'estratègia i les accions concretes que ha explicat, sobretot en la reparació, com dèiem, dels efectes del 155, i a l'hora de garantir i de desplegar l'acció exterior de Catalunya, les polítiques migratòries i la cooperació al desenvolupament, que per nosaltres com a grup són bases importants, i hi farem les nostres consideracions i peticions. Nosaltres també hi hem afegit algunes peticions que ens han arribat de Lafede, i que els meus companys, doncs, també ja els han fet arribar.

Bé, d'entrada, com no pot ser d'altra manera, un cop hem pogut recuperar el Govern de la Generalitat després d'aquests mesos d'intervenció, el que destaquem nosaltres és el desplegament immediat de la presència institucional, tant a Europa com a la resta del món, que evidencia la determinació per recuperar i incrementar la capacitat d'acció i representació a l'exterior, entre d'altres, com ha explicat, amb la posada en marxa de les delegacions, dels nomenaments corresponents i esperem que aviat, com comentava, la recuperació del Diplocat.

Sobre el Pla d'acció exterior i de relacions amb la Unió Europea, creiem que ha de permetre garantir la presència exterior de la Generalitat en diferents i diversos territoris i davant les instàncies multilaterals més significatives amb l'objectiu, per defensar-hi els interessos de Catalunya i afavorir la internacionalització de la nostra llengua, de la nostra cultura, del nostre talent, de la nostra economia, i ningú no ho farà millor que nosaltres.

Per tant, el nostre suport al departament en el desplegament d'aquest pla i demanar, evidentment, doncs, que es garanteixi, que es promoció aquesta presència que nosaltres creiem imprescindible de Catalunya al món. I també ara voldríem fer un esment, començar a parlar de la recuperació del temps que ens han pres en les relacions amb la capital europea, amb Brussel·les, i la interlocució amb les institucions europees i també, doncs, mostrar la nostra alegria perquè la consellera Meritxell Serret, cessada i a l'exili, encapçalà aquesta delegació a Brussel·les.

Més enllà, evidentment, d'aquesta recuperació del que hem anat perdent amb el 155, hi han altres temes que volem fer-ne esment. Com li deia, a la cooperació al desenvolupament i a polítiques migratòries sobretot, veurem el temps que tenim per dedicar-nos-hi.

Quant a cooperació al desenvolupament, és un dels eixos que el nostre grup considerem bàsic. Per tant, el que demanem és que es mantingui la voluntat ferma i clara d'enfortir les polítiques de foment de la pau, de protecció de drets humans, de processos de democratització, de desenvolupament sostenible, de defensa dels drets col·lectius dels pobles, de resolució pacífica de conflictes; són àmbits d'expertesa, i algun company ja ho ha comentat, en què Catalunya ha estat una referència.

Volem una aposta per una política pública de cooperació plenament integrada en l'acció exterior de Catalunya que aposti per millorar la coherència i la coordinació interdepartamental. Creiem que en això s'ha d'anar alineat amb aquest futur pla director, i, de fet, se n'ha parlat, d'aquesta comissió interdepartamental. Volem més presència, com dèiem, en les xarxes internacionals, i amb un discurs propi que permeti posicionar Catalunya als debats globals i el món, que doni respostes a unes ne-

cessitats en un context global complex, que sigui promotora d'aliances i acords amb altres països i socis, que promogui un rol actiu de Catalunya com a actor internacional, com dèiem, amb aquestes experteses, amb aquest discurs propi, i més enllà del paper de donant, no?; que siguem compromesos amb projectes transformadors i que contribuïm, amb educació en valors i informació i debat, a fomentar una ciutadania conscienciada i compromesa amb els afers globals i la defensa dels drets humans.

Més concretament, celebrem que ja s'hagi aprovat la convocatòria de l'Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament de suport a projectes de cooperació i sensibilització per a ONGs a realitzar el 2018, i que s'estigui executant la segona anualitat de la convocatòria de programes 2017-2018.

També celebrem que aquesta setmana s'hagin posat en marxa els organismes de participació de la Generalitat en matèria de cooperació al desenvolupament: la comissió interdepartamental, la Comissió de Coordinació amb els Ens Locals i el consell de participació, on es va donar compte de l'execució de l'ajuda oficial al desenvolupament del 2017, que creix per primer any de manera significativa en 13 milions respecte al 2016. Ja se n'ha parlat, del tema pressupostari. Evidentment és una qüestió que preocupa, que preocupa les entitats, que ens ho han fet arribar. També hem de comentar que, quan no hi ha hagut pressupostos prorrogats els darrers anys, hi ha hagut també un esforç pressupostari, i això no vol dir evidentment que no haguem de complir amb els objectius compromesos dels quals ja hem parlat.

Sobre el Pla director, també voldria estendre'm una mica. Des del Grup Republicà creiem que és fonamental aprofitar aquest moment per fer un gran acord de país entre els diferents actors públics i socials de cooperació, i creiem que ha de tenir una participació destacada del món local, de les ONGs en general, del Fons Català de Cooperació, de Lafede, de les coordinadores territorials de cooperació de Lleida i Girona en particular, per fer, doncs, d'aquest proper pla de cooperació una eina útil per a una cooperació pública transformadora i de qualitat, que mantingui, com dèiem, aquest enfocament de drets humans, emmarcada en els objectius de desenvolupament sostenible i l'agenda de l'eficàcia de l'ajuda; que aposti per la coherència de polítiques i l'enfortiment de la cooperació tècnica, i que incorpori una visió a llarg termini, certament, però que no obliidi sinó que reforci les aliances amb els principals actors catalans de cooperació i solidaritat internacional.

Com a grup parlamentari, en aquesta elaboració del pla, evidentment, doncs, voldríem tenir-hi un paper destacable, així com creiem que l'han de tenir les entitats especialistes. Aquesta elaboració coincideix pràcticament, doncs, amb l'inici de l'activitat governamental, de la recuperació del Govern, també de l'activitat parlamentària diguem-ne ordinària, i això creiem que també pot ajudar a que s'implementi. Per tant, tenim l'oportunitat de ser actors, tenim l'oportunitat de ser actius en la redacció i la implementació del pla, i no volem deixar escapar aquesta oportunitat.

Des del Grup Republicà creiem imprescindible que aquest Pla director mantingui i consolidi el compromís solidari que ha caracteritzat històricament la cooperació catalana amb els pobles sahrauí o palestí. També voldríem fer avui esment del poble rifeny, amb aquesta sentència de vint anys de presó per a dirigents socials amazics; tenim presos polítics a banda i banda del Mediterrani, voldríem destacar-ho. També cooperació amb Centreamèrica i el Carib entre d'altres. Un pla director que aposti per recuperar l'acció humanitària i reactivi el Comitè Català d'Ajuda Humanitària i d'Emergència i enforteixi l'educació per al desenvolupament i el foment de la pau com a elements definitoris de la política de cooperació, com ja vam fer en el passat; evidentment, un pla que reforci la seva aposta per l'apoderament de les dones, en igualtat de gènere, i la defensa dels drets col·lectius i els drets pels pobles, de què ja hem fet esment; un pla que torni a apostar per la presència de l'Agència Catalana de Cooperació sobre terreny amb recuperació d'oficines o aprofitant les de que ja disposa la cooperació municipalista a Amèrica Central i a l'Àfrica Occidental a través del Fons Català. Tot això sense oblidar que aquest futur pla director, doncs, ha d'in-

corporar el compromís que estem fent efectiu amb les persones que cerquen refugi i que pateixen persecució, sigui al Mediterrani o en altres continents –hi farem referència a la segona intervenció.

I, per últim, sobre les polítiques de foment de la pau, i n'ha fet esment, voldríem demanar el reforç del paper de l'Institut Català Internacional de la Pau i la seva aposta per focalitzar la seva acció en els quatre grans problemes transversals en què ha decidit reorientar la seva activitat.

No crec que tingui temps per a polítiques migratòries. Aprofito els últims moments. Pel que fa a transparència, doncs, animar-vos a continuar fent tots els esforços possibles per ser un govern obert i transparent, amb dades públiques que no només siguin consultables, sinó que siguin de fàcil ús i comprensió. Crec que alguna de les dades que ha facilitat abans, en la seva compareixença, doncs, reforça aquesta voluntat, quan ha parlat..., em sembla que eren més de deu mil preguntes, respostes... I, evidentment, durant l'aplicació del 155, com a mínim al Departament d'Exteriors, pel que nosaltres sabem, no podien respondre les preguntes que es preguntaven sinó que havien d'anar al Ministeri d'Exteriors, que no deixava que les signés el departament. I un cop hem recuperat el Govern i tenim un conseller, aquestes preguntes estan respostes i entrades al Registre.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Delgado. Ara seria el torn per al Grup de Junts per Catalunya. En absència del portaveu, el senyor Francesc de Dalmau, faré jo mateixa la intervenció. Així que demano al vicepresident, al senyor Rodríguez, que, si us plau, ocupi el meu lloc durant la meua intervenció.

(Pausa llarga.)

Aurora Madaula i Giménez

Bé. Molt bon dia altre cop, molt honorable conseller, membres del govern, companyes diputades, treballadores del Parlament i premsa. Permetin-me que faci un incís abans de començar la meua intervenció per mostrar el nostre suport, de Junts per Catalunya, al molt honorable president Quim Torra i a la delegació del Govern català desplaçats a Washington, així com als assistents a la conferència que s'havia de fer..., que es va fer a Washington, davant les greus paraules de l'ambaixador espanyol. Des d'aquí, demanem disculpes pels lamentables fets i donem tot el suport al Govern i a tota la gent que hi va participar.

Bé, des del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya agraïm la seva explicació del desplegament del Pla de govern en matèria d'acció exterior, relacions institucionals i transparència, i ho fem doblement perquè coneixem i compartim la duresa de l'excepcionalitat que suposa haver de dirigir una conselleria que, com tot el Govern legítim de Catalunya, va ser afectat per l'execrable aplicació de l'article 155 de la Constitució espanyola, que va resultar, com vostè molt bé ha apuntat, en el segrest de les institucions catalanes, que ara per fi hem recuperat. I, tanmateix, agraïm que es posi al capdavant d'aquesta conselleria sobretot tenint en compte la repressió política que va patir el seu predecessor, el molt honorable conseller Raül Romeva i Rueda, que és a la presó, on està confinat juntament amb altres membres del legítim Govern de Catalunya i destacats dirigents civils de la societat catalana. Mai ens cansarem de denunciar i lluitar contra la repressió que pateixen els que lluiten pacíficament i democràticament per les llibertats del poble de Catalunya.

Ens agrada escoltar que vulgui seguir amb la política d'acció exterior i representació de Catalunya a Europa i al món que el conseller Romeva va desenvolupar, recuperant el Pla estratègic d'acció exterior i desenvolupant el Pla de cooperació al desenvolupament del 2019 al 2022, que ajudaran a assegurar i ampliar la presència i la feina catalana a l'exterior que no hauria d'haver cessat mai.

I és que no podem oblidar que l'aplicació de l'infame article de la Constitució espanyola ha servit al Govern espanyol per actuar no només en contra del Govern

legítim de Catalunya, sinó per actuar en contra dels interessos socials i econòmics de la ciutadania de Catalunya. No podem seguir amb un estat en contra que tanca delegacions catalanes a l'exterior, aturant així inversions, contactes empresarials i actuacions en matèria cultural; un estat que atura subvencions per a les comunitats catalanes a l'exterior, com bé ha dit el conseller, actuant així en contra dels seus mateixos ciutadans; ciutadans que, encara que expatriats, són catalans i no poden ser tractats com a ciutadans de segona, que veuen negats els seus drets socials i polítics de pertànyer a Catalunya per causa d'un estat despòtic com l'Estat espanyol; en definitiva, un estat que ens va en contra.

Així mateix, coneixíem que l'Estat espanyol segueix..., bé, ahir mateix, perdó, coneixíem que l'Estat espanyol segueix vetant i pressionant fins i tot el molt honorable president Quim Torra per tal de condicionar els seus viatges oficials. Però és que, com he comentat, aquesta mateixa matinada hem sabut que l'ambaixador espanyol als Estats Units, Pedro Morenés –per cert, exministre de Defensa espanyol fortament vinculat a la venda d'armes a països on es vulneren els drets humans–, en un acte on hi havia membres del Govern català i altres assistents, ha insultat greument els catalans. La persecució no es limita només a les institucions, sinó que també ho fa i ho han fet en altres ocasions vetant presentacions de llibres en català a Europa, conferències, pressionant ambaixades, *think tanks* o fins i tot universitats per prohibir actes dels nostres representants culturals i polítics.

És per això que celebrem la seva iniciativa i els anuncis ja fets pel seu departament per reobrir la xarxa de delegacions catalanes a l'exterior. Avui també hem vist reoberta, amb satisfacció, la Delegació del Govern català a Washington, a Washington DC, on és el molt honorable president, restituint els damnificats. I rebem amb satisfacció la voluntat d'ampliar la celebrada xarxa a altres països i àmbits regionals, on la presència catalana és cabdal, així com el que ens ha anunciat sobre una nova manera de coordinació d'aquestes delegacions catalanes. I també celebrem les noves eines per a la selecció de personal.

Necessitem un estat, per això molts de nosaltres som independentistes. Necessitem defensar la representació i els interessos dels catalans al món. És el que reclamem la majoria republicana d'aquesta cambra i el que reclamem amb *tot el dret* els independentistes catalans. Necessitem un estat, com he dit abans, que no ens vagi a la contra. Catalunya no està aïllada ni vol estar-ho, ni políticament, ni geogràficament, ni socialment. Com el conseller ha dit abans, volem una Catalunya oberta al món. És per aquest motiu que trobem importantíssim el foment de la cooperació internacional i els valors de pau i de progrés que el conseller ha anunciat.

El poble de Catalunya ha emès en múltiples ocasions un missatge nítid d'activisme polític, d'activisme cívic, pacífic i democràtic, que cal que sigui escoltat i respectat per la comunitat internacional, sense biaixos, sense intermediaris. Els catalans som un poble obert, inclusiu, amb ganes d'ajudar i que no restem impassibles a la tragèdia que es produeix des de fa massa temps al Mediterrani. Volem acollir i volem ajudar. La cooperació internacional i el treball conjunt amb ONGs, governs i organitzacions internacionals són importantíssims per representar els valors dels catalans al món.

La cooperació, malauradament, tampoc s'ha salvat de les brutes grapes del 155. Aquesta mateixa setmana, aquesta comissió es va reunir amb representants de l'Agència de Cooperació Catalana al Marroc, que van manifestar la seva preocupació pel bloqueig i corresponent dany que ha suposat el període de Govern il·legítim espanyol sota el 155. És necessari i urgent recuperar les regnes de la cooperació i el desenvolupament, i ens alegrem que, en aquest cas concret, s'hagi anunciat la reactivació del Pla Marroc, entre d'altres plans que s'activaran en matèria de cooperació internacional.

Pel que fa a la Unió Europea, Catalunya i els catalans formem part d'Europa, i del moviment europeu des del seu inici, no cal oblidar-ho. Va ser precisament el

Casal Català de Londres, l'any 1942, on exiliats catalans i bascos... –sí, resulta que l'exili ens ve de molt lluny i es repeteix, desgraciadament, avui en dia–, és a dir, exiliats catalans i bascos, juntament amb anglesos i francesos varen promoure l'embrió del que va acabar sent la Unió Europea. Som i ens sentim europeus, tot i que a molts de nosaltres no ens acaba d'agradar allò en què s'ha convertit la Unió Europea i les decisions que en matèria econòmica o social, o política, es prenen des de Brusselles, encara ens agrada menys l'augment del populisme d'extrema dreta, que alguns en diuen de «dreta extrema» –d'extrema dreta–, que creix a Europa, i també dins del nostre país –també dins del nostre país–, amb un marcat caràcter xenòfob, ètnic i anti-Unió Europea, que, a més a més, ens acusa als catalans dels seus mals.

Necessitem tenir una veu forta a Europa i celebrem que la conselleria vulgui treballar coordinadament amb altres departaments de la Generalitat de Catalunya per tal de recuperar l'actuació i la presència a les institucions europees. Per aquest motiu m'agradaria recordar al conseller que, com ja sap, aquesta comissió compta des de fa uns anys amb subgrup de treball de control del principi de subsidiarietat i de seguiment del dret de la Unió Europea, que esperem renovar en la propera sessió que es consolidi, a la propera sessió d'aquesta comissió, amb el qual puguem establir un treball encara més directe, proper i efectiu amb la Unió Europea.

Les institucions catalanes han col·laborat en l'efectivitat del treball a la Unió Europea, a Europa. I, d'aquesta manera, recuperem l'accent i la presència catalana a les institucions europees, que també són nostres, i així podem defensar junts els interessos socials i culturals en matèria lingüística –que, com ha explicat el conseller, aquesta conselleria és transversal–, en matèria política i, fins i tot, els drets humans, que se'ns neguen com a nació i com a democràcia des de l'Estat espanyol, com es tem veient amb els exiliats i en els seus processos judicials a Europa.

Malauradament, fa mesos que veiem que Europa, com he dit, ha esdevingut exili, de nou, per als catalans, que han hagut de fugir de la repressió i de la persecució política instal·lada a l'Estat espanyol. L'exili ha tornat a esdevenir benedicció amarga per als nostres companys polítics o fins i tot cantants que han trobat refugi en la llibertat de terres llunyanes.

Demaneu al molt honorable conseller Maragall que treballi des del Departament d'Acció, Relacions Institucionals i Transparència perquè Catalunya i els catalans puguem viure en una república lliure, inclusiva, justa i democràtica, que s'emmiralli en els països més pròspers del món, sàpiga reconèixer la solidaritat dels seus ciutadans per a cooperar amb els que ho necessiten i pugui ajudar a modernitzar i dignificar les institucions europees.

Des del Grup de Junts per Catalunya volem animar el conseller a desenvolupar tot el projecte que avui ens ha presentat en aquesta comissió.

Moltes gràcies, i bon dia.

El president

Bé. Ara donem la paraula al conseller, que té trenta minuts per respondre.

El conseller d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència

Molt bé, doncs. Iniciem aquest segon torn. Triar..., en fi, mitja hora, no és molt, però hauria de ser suficient per, almenys, espero, tractar de respondre les qüestions bàsiques que m'han plantejat tots vostès. Algunes bàsiques i algunes més..., deixin-m'ho dir, més anecdòtiques o més del dia a dia, que no tenen massa a veure amb l'orientació del departament i les seves estratègies; però em sembla que és perfectament legítim, eh?, faltaria més, plantejar qüestions d'actualitat. Jo també –jo també– hi he fet referència.

Deixi'm començar, en aquest sentit, per allò del tuit que em demanava la senyora Susana Segovia, de Catalunya en Comú Podem. A veure –em sembla que vostè ho sap igual que jo, no?–, el tuit que vostè mencionava és només l'últim d'una sèrie de tuits que eren, estrictament, de debat, o de conversa, entre els tuits personals d'amb-

dós responsables polítics, expressant l'opinió, etcètera, de manera que aquest altre, aquest segon que vostè esmentava era una pura reproducció, sense més. No em costaria gaire estar d'acord que no hauríem de traspasar els debats polítics directes a les mateixes institucions, no? Però, en fi, tampoc em sembla que passi d'una consideració molt... A mi em sembla més interessant la qüestió de fons, no? Què vol dir renúncia, què vol dir unilateralitat, què vol dir projecte republicà. I aquí sí que ens hi hem de trobar. És aquest el debat que jo crec que hem de tenir amb vostè, no? I què és el que hem de fer en aquest període que ara comença, i com interpretem cada un d'aquests conceptes i com els donem sentit. A mi em sembla que és bo que s'expressin opinions i que s'expressin, inclús, diversitat d'opinions respecte d'això, i que té a veure també amb el que acaba d'expressar la senyora Madaula, en nom del seu grup, i de la senyora Delgado, en nom del Grup Republicà.

Aquesta, i segons com es miri, és una de les qüestions centrals de l'acció del Govern, no només d'aquest departament. I això val també per a algunes de les altres..., aquesta reflexió que li faig ara del departament i del Govern. A veure, com dir-ho? Algunes de les qüestions que vostè ha plantejat, també –justícia global, Palestina, etcètera–, que són qüestions evidentment crítiques, algunes d'elles que ja estan en aquests moments en debat i amb procediment obert en aquest Parlament, i, per tant, amb posició del Govern explícita, per la via, també, del tractament d'esmenes, o del tractament final de les propostes de resolució, o de les mocions, etcètera.

És obvi que el Departament d'Acció Exterior ha de tenir posició i l'ha d'expressar, però és igualment obvi que en algunes d'aquestes matèries, a banda del debat d'una proposta de resolució concreta, el que ha de comptar és la definició del Govern i no del seu conjunt sobre la qüestió de fons, no? Seria una mica pretensions, des del meu punt de vista, que fos aquest departament qui definís, diguéssim, definitivament, i que expressés una posició intocable o ferma del Govern sobre una qüestió tan delicada i tan, diguem-ne, complexa, com les relacions o com la situació de conflicte que avui es viu entre Israel i Palestina, i les greus afectacions dels drets humans que tots coneixem i que s'hi produeixen.

No em faci que caure en la temptació d'expressar la meva posició personal, perquè probablement coincidiríem massa però no és la que importa, eh? El que importa és si estic o no en condicions de subministrar una posició del conjunt del Govern. La nostra responsabilitat, crec, és tenir-la, aquesta posició, treballar-la. Ho farem, en el cas de Palestina, en el cas del Marroc, en el cas, com se m'ha recordat, també, des del Grup Republicà, respecte del Sàhara i respecte del Rif, i moltes altres que aniran apareixent, eh?

Jo crec que aquesta qüestió del Mediterrani i la crisi de refugiats, en el fons també forma part d'això, perquè, en definitiva, afecta a una posició de Govern sobre què vol dir Europa, què vol dir polítiques europees en aquest àmbit, quines responsabilitats estem assumint si acceptem segons quines decisions dels estats, més que de la Unió Europea. Hi ha o no hi ha marge real d'iniciativa –d'iniciativa política, segur que n'hi ha. D'aplicació de la iniciativa política en termes de possible acció concreta de ciutats i regions en termes europeus, segurament és més discutible; però jo crec que val la pena, no només intentar-ho, sinó dur-ho a les últimes conseqüències, i espero que siguem capaços de fer-ho.

I aquí, sí, per exemple, que una..., aquí, com en tantes altres coses, la suma intel·ligent Barcelona-Catalunya, com a concepte, com a realitat, com a experiència i com a institució, pot ser determinant en el sentit positiu i espero que podrem treballar-ho.

Altres qüestions: respecte dels comentaris i les reflexions que em feien des del Grup de Ciutadans, a veure..., jo no, no... –mira, ja ho tinc, ja ho tinc, no pateixis...–, també podem recrear-nos amb el debat dels tuits, eh?, és molt interessant i molt divertit. Era un tuit estrictament descriptiu, diguem-ne, aquell, no? No, no..., sense massa més. Però era..., el que passa és que la descripció, a mi em sembla que era bastant acurada, diguéssim, com a descripció. *(Veus de fons.)* Sense més. Ara, a

partir d'aquí? A veure, deixi'm expressar dues coses: una, el meu respecte absolut pel concepte «Jocs del Mediterrani», per la ciutat de Tarragona, per les seves institucions i per la ciutadania de Tarragona, que fa tot el que està a les seves mans per dur a terme uns jocs amb la màxima dignitat i qualitat.

Tot el que anem coneixent ens parla, també..., jo crec que no han sortit prou, no?, el fet que finalment la ciutat de Tarragona s'hagi vist obligada a assumir l'organització i el desplegament d'aquests jocs en les condicions pressupostàries i de responsabilitat que ha hagut d'assumir, perquè ha posat per davant la responsabilitat de tirar endavant els jocs, en qualsevol cas, a mi em sembla que segurament expliquen bona part de les, si voleu, anècdotes que anem vivint dia a dia.

Jo crec que el ens toca, a nosaltres, ara és saber que això ens compromet i ens afecta a tots com a país, els Jocs de la Mediterrània també és un missatge del conjunt del país, de Catalunya i de les seves institucions. Fem el possible perquè, si no van començar prou bé, doncs, que acabin, si fos possible, amb l'excel·lència i amb una cerimònia de clausura amb l'estadi ple, amb tothom content i amb respecte per a totes les institucions presents, cosa que no es va produir aquell dia.

Què més? Respecte del Diplocat i les qüestions formals de l'opacitat i les despeses, etcètera. A veure, primer, les preguntes que s'han formulat al Govern les responem totes, i totes amb termini. És clar, durant la intervenció del 155 li demano que no ens en faci responsables perquè no ho érem, nosaltres, eh? Amb relació als períodes anteriors, jo crec que les del Govern són totes respostes amb termini. Que queden coses ara en l'àmbit de Diplocat? Jo crec que vostès treballen sobre la base d'informacions... –també val per a vostè, senyor Fernández, representant del Partit Popular–, sobre informacions periodístiques, sobre interpretacions, sobre formulació d'hipòtesis, sobre quantitats, empreses, consultories, lobbys, etcètera. Cap d'aquestes qüestions està, ni molt menys, contrastada i verificada, de manera que tindrem ocasió de fer-ho, espero, en el futur. També, efectivament, quan tinguem la possibilitat, com a part, no només com a responsabilitat exclusiva, de respondre en termes de la Diplocat.

Diplocat, com hem dit i com repetiré ara, doncs, és una institució de país i ha de..., quan haguem pogut recuperar-ho, malgrat vostès, per entendre'ns, malgrat l'intent de liquidació –«en liquidació», frase famosa–, doncs, ara que estarà actiu podrà respondre i podrà assumir responsabilitats de les seves decisions i dels seus projectes i, sobretot, del seu futur. Jo crec que allò interessant de Diplocat és que estem en condicions de fer bé, de fer aquesta tasca de promoció, de projecció, d'inclusió, d'integració del conjunt del país en la seva projecció exterior, de fer-ho amb la màxima potència sense renunciar a res, amb expressió de tot el que passa en aquest país, sense amagar res i sense, diguéssim, partidismes de cap mena, però sense amagar res.

I estic convençut, també..., a veure, jo proposaré, el dia que això es constitueixi, es reconstitueixi, i tinguem un organisme de direcció, i tinguem una direcció nomenada, proposaré, els proposaré, i ho demanaré en aquesta comissió, que vinguem a fer una compareixença per explicar el pla o els projectes que tinguem, en fi, de projecció, del pla d'acció de la institució per als propers temps, i crec que això ens servirà a tots per tranquil·litzar-nos en aquesta matèria.

Senyor Pedret, a mi em sembla que algunes de les coses... Després parlaré de cooperació, que també em referiré a moltes de les qüestions que he plantejat. Només una... A veure, ja he tingut aquest debat en alguna altra ocasió. Jo li agraeixo el to i la..., en fi, perspectiva que obre, eh?, en el treball, també en aquesta casa, i la relació entre el Govern i Parlament en moltes matèries, i que això vagi per endavant. I, per tant, totes les apel·lacions al que vostè ha anomenat «consens», «debat» en aquesta comissió, doncs, des de la part que ens toca, diguéssim, com a govern, doncs, benvingudes siguin, eh?

Intentarem... Sempre estarem en condicions de fer el debat previ que voldríem? Ja ho veurem, eh? Perquè els temps són els que són, i les decisions i els governs, i el

que passa a les institucions europees també, però intentem-ho, intentem-ho sincerament. Comptem, si ho poguéssim esmentar, amb un lletrat com el Miquel Palomares, que no només és savi en aquesta matèria, sinó, a més, es mort de ganes de fer-ho i de fer-ho bé. De manera que espero que podrem treballar des del Govern conjuntament amb aquesta comissió, presidenta, i amb els vostres equips per aconseguir-ho.

Respecte a les estructures flexibles que em demana, què vol dir això? En fi, avui no puc anar gaire més enllà del que ja he dit, però que s'entengui bé. Una cosa és el concepte tradicional i vigent, amb delegats, delegacions obertes, amb un responsable, un equip, un local, etcètera, que és una estructura, diguem-ne, fixa, però si diem «estructures flexibles» és obvi que estem dient estructures no fixes, no estrictament associades a un local i a una..., que poden estar associades a ús temporal de locals, o a ús de, en fi, d'espais en les institucions catalanes que puguin..., com ja hi existeixen –després parlo un moment d'Acció, etcètera–, doncs, amb tota seguretat. Però estem pensant, doncs, més aviat en responsabilitats definides *ad hoc*, per a un temps, per a un àmbit geogràfic, per a uns objectius específics, per a uns en podem dir «enviats», en podem dir «corresponsals», en podem dir..., en fi, hi han moltes maneres de dir-ho, em sembla que ens entenem perfectament. En qualsevol cas, tindrem la concreció i també la transparència necessària perquè pugui valorar i conèixer exactament què vol dir «estructures flexibles».

Amb relació a l'ús del català. Jo li proposo, senyor Pedret, que comencem a treballar ja en una iniciativa conjunta en aquest àmbit, eh? Conjunta amb vostè i amb tothom, eh?, que s'hi vulgui apuntar, naturalment. Però, a veure, jo si d'aquí a un mes, al Parlament Europeu, al Ple del Parlament Europeu, el senyor Josep Maria Terricabras, el senyor Ramon Tremosa, el senyor Ernest Urtasun..., sí el senyor Ernest Urtasun o el senyor Javier López, eh?, poden expressar-se en català, eh?, sense que ningú els talli, com em tallaven a mi, doncs, em sembla que haurem avançat alguna cosa, eh? I no veig cap altra dificultat per aconseguir-ho que la voluntat política dels que estem aquí. De manera que, en fi, endavant, som-hi.

Un comentari més..., a veure, una reflexió. Hi ha aquesta insistència en parlar de les causes i els efectes, la teoria de les conseqüències, no? És a dir, quan vam prendre decisions en aquest Parlament i en aquestes institucions érem conscients de les conseqüències que hi haurien, eh? És a dir que la política no existeix. Quan una banda pren unes decisions després de..., després de tot això, eh?, després de..., des del 2011, sense cap reunió de cap comissió bilateral, per entendre'ns, com a pura il·lustració. Llavors, resulta que l'única conseqüència que podem esperar és la catàstrofe, la presó, l'exili, l'acció judicial, les acusacions, el processament. Aquestes són les conseqüències inevitables d'aquelles decisions? No, això són decisions polítiques que han pres unes institucions, un estat, una justícia, un govern, unes fiscalies, etcètera. Són opcions, són decisions, com ho eren les altres, eh?

De manera que revisem-ho tot, com vostè deia. I, d'acord, revisem-ho tot, però comencem per... Quan dic «democràcia i llibertat» vull dir «democràcia i llibertat». I això és el punt zero, eh?, de qualsevol altra cosa. A partir d'aquí... És un punt zero que no és, no hauria de ser entès com una mena de concessió, premi o recompensa de res. És el punt zero, és entrar en una mínima possibilitat de diàleg amb tots els efectes per parlar del que vol dir «bilateralitat», el que vol dir «aspiració republicana de Catalunya», etcètera. Per parlar de tot. I, aleshores, sí, sense –espero– que el diàleg i les iniciatives respectives tinguin cap conseqüència. Ara, si es planteja en termes de que el que aquí fem..., ja se sap, que l'Estat és com una mena d'element..., catàstrofe natural, diguéssim, eh?, que produeix *rayos, truenos, tempestades, terremotos*, etcètera... Eh? (*Veus de fons.*) (*Rialles.*) No, és que jo el que li demano és que precisament comencem a prendre altres decisions del que vol dir «Constitució», del que vol dir «plurinacionalitat», del que volen dir moltes altres coses. Del que vol dir «república», també, eh? I estem..., en aquest sentit, llavors potser sí que estarem en condicions d'aprofundir en el diàleg que sembla avui un xic més possible.

Un comentari sobre la delegació de Brussel·les i de la senyora Serret, que s'ha esmentat en diverses vegades. En fi, abans, he dit jo que em sentia orgullós i feliç de treballar amb les persones que estan aquí presents, que constitueixen el meu equip; imagini's de com ho estic de poder dir el mateix, i més, respecte de la senyora Meritxell Serret i la seva responsabilitat. La senyora Meritxell Serret ha acceptat aquest encàrrec que li hem fet, i sap i és conscient –ella i nosaltres– de la responsabilitat, de la complexitat i de la quantitat, diguem-ne, de feina que demanarà aquest lloc de responsabilitat. Li demanarem molt com a país i com a Govern, eh?, i haurà de demostrar que està allà no per protegir-se de res sinó per actuar responsablement en nom de tot el país. I ho farà. Perquè vostès potser no la coneixen tant, però jo la conec una mica –no gaire, però una mica sí– i sé del que és capaç i sé del que ja ha sigut capaç al servei d'aquest país, i sé fins a quin punt, en fi, complirà amb escreix. És a dir, els fets demostraran que les desqualificacions *a priori* no tenen sentit; els fets demostraran que per la dignitat, per la representació general dels interessos de Catalunya i per la, en fi, eficiència i el retorn de la seva dedicació, haurem encertat totalment.

M'agradaria..., en fi, hi ha una expressió (*el conseller riu*): «Noche oscura y tenebrosa...» Mare meva, està molt bé, eh!?, l'expressió, no? Aquí hi ha llum, no?, i jo crec que ens veiem les cares i ens podem mirar als ulls i ens ho podem explicar tot, eh? Els que estan a la *noche oscura y tenebrosa* són els nostres presoners; a aquests sí que no els poden mirar als ulls, aquests sí que vostè no els pot mirar als ulls, ni jo tampoc, eh? *La noche oscura y tenebrosa* és per això, per aquests ciutadans, per aquesta negació dels principis bàsics de la nostra democràcia i de la llibertat. I aquests sí que estan en aquesta *noche oscura y tenebrosa*, d'on els hem de treure.

Jo els emplaço que aquesta sigui la tasca comuna de tota aquesta comissió i de tot aquest Parlament i d'aquest Govern. I aleshores ens podrem començar a entendre en moltes altres qüestions. Ara, també li dic, no deixarem mai de..., en fi, no només de parlar sinó de buscar la comprensió de vostè i del seu grup, eh? No deixarem mai de parlar amb tots els ciutadans de Catalunya, els que vostè representa i els que nosaltres representem. No deixarem mai de posar de relleu els elements d'anàlisi, de complexitat, de dificultat que representa el concepte de república i la seva persecució. No deixarem mai d'acceptar el debat i la posició legítima dels que no ho tinguin clar, només faltaria, eh?

Però estem convençuts de que si ho fem, i si ho fem així, estarem precisament en condicions no només d'obtenir el suport que ja tenim, sinó de, en fi, de dur-lo fins a les últimes conseqüències i de crear les condicions que ens permetin democràticament, pacíficament, lliurement prendre les decisions que ens corresponen com a poble.

Senyor Fernández, d'amics, a Europa, en tenim més dels que potser vostès voldrien, eh? Bastants més i cada dia més, eh? Si vostè identifica Europa amb la posició formal dels estats, bé, és una visió... Aquí està el problema, eh? Ho va dir el senyor González Pons, no?: «*Europa es un club de estados que actúan en soporte mutuo.*» És la pitjor concepció d'Europa possible. És la renúncia a allò que vol dir Europa, el que ha volgut dir d'Europa durant molts anys. Europa no és un mecanisme de suport mutu entre estats, no ho ha de ser, això.

Això, per suposat que hi ha d'haver aquest element de col·laboració i coordinació entre estats, però estem parlant i pensant en una Europa de més de 500 milions de ciutadans, en una Europa que segueixi estant basada en els principis que als anys cinquanta van donar lloc a les primeres decisions i que als anys seixanta i setanta a moltes altres, i que ha donat lloc als tractats europeus i a les decisions de posada en marxa de l'euro, als espais econòmics, a les garanties socials, al reconeixement dels drets democràtics de tots els pobles i de tots els seus ciutadans.

I, sí, nosaltres actuarem en defensa i amb respecte dels drets de tots els ciutadans europeus, i si n'hi ha en el sud de França, o n'hi han a Itàlia, o n'hi han a Escòcia,

o n'hi han al Trieste, o n'hi han allà on sigui, doncs, estarem defensant el dret dels ciutadans a expressar democràticament les seves preferències, i les seves voluntats i els seus projectes. I després cada un d'ells, en l'exercici de les seves responsabilitats i dels seus collectius respectius, doncs, prendrà les decisions que hagin de prendre, eh? Però el que no farem és, d'entrada, ancorar-los, tancar-nos en aquest concepte empobridor, negatiu, d'una Europa estrictament basada en l'exportació dels acollits a les fronteres de Somàlia, de Nigèria, o de Líbia, que és el que està, ara per ara, dominant.

Anem a cooperació, per acabar, i a la qüestió de les xifres i dels compromisos. A mi em sembla que la història pressupostària és prou explícita. Tenim una..., en fi, tenim també la incidència i l'efecte, bé, primer, de la pròrroga pressupostària en si mateixa i després com a «valor afegit», entre cometes, del bloqueig que ha significat, de la paralització que ha significat l'aplicació de l'article 155.

Però, així i tot, on estem ara és que en el pressupost del 2016, que després es va prorrogar. Teníem un total de 16,6 milions d'euros repartits en: 7 de l'Agència Catalana de Cooperació i 9 del conjunt dels departaments, 9,4 milions d'euros. I que en el pressupost del 17 hem arribat a tenir –i, per tant, també del 18, entenc com a pròrroga– 17,9 milions en mans de l'Agència Catalana de Cooperació, 12,3 en mans dels departaments. Per un total de 30,2 d'acció de cooperació del conjunt del Govern. A això, en termes d'anàlisi global, hi hauríem de sumar altres aportacions, les dels ajuntaments, les d'altres entitats, etcètera, per veure quin és l'esforç de país que estem fent en això.

Jo crec que se'ns ha d'exigir, ens hem d'exigir com a govern, doncs, sí, retornar als compromisos inicials i, per tant, avançar efectivament en la consecució o en l'aproximació, amb la màxima correcció i la màxima adequació, als objectius proclamats fa tant de temps en el 0,7. I ara estem no lluny, hi estem llunyíssim. Seria absurd pensar que això obeeix estrictament a una qüestió de decisió o de no decisió dels governs dels últims quinze anys. És obvi que aquí hi ha una incidència del desenvolupament global de l'economia en els nostres països, dels efectes de les retallades, dels efectes de les decisions del club d'estats europeus sobre el que vol dir austeritat i el que vol dir equilibri pressupostari, i *prohibición de déficits*.

Tot això ha tingut incidència amb els recursos assignats a cooperació? I tant, i tant que l'ha tingut. Estem ara en un moment en què podem començar a pensar que, en fi, en mirar a un cert horitzó amb una major ambició i amb major autoexigència en aquest àmbit? Sí.

Deixeu-me dir també, jo crec que estem obligats no només a pensar en temes de recursos sinó a analitzar el concepte i la realitat del món que ens envolta amb uns termes segurament adaptats i innovats, i diferents dels que donaria si la pura inèrcia de seguiment dels plans de sempre, diguéssim. Jo soc conscient de la riquesa i de la potència del concepte de recuperació tal com està arrelat en el nostre país, de la riquesa institucional, del paper de la federació, del paper de les entitats, del paper dels ajuntaments, del paper d'aquest Govern.

I jo crec que, ara que estem tot just iniciant el procés de redefinició d'aquest pla, és bon moment, en fi, no dic per partir de zero, ni molt menys, en cap sentit, eh?, però sí per fer una anàlisi un xic més lliure i un xic, diguem-ne, desinhibida, per entendre'ns, de possibilitats, recursos, eficiències, economies d'escala.

Tenim, ho deia l'altre dia en un dels consells que s'han celebrat aquesta setmana, tenim, en cooperació, un món equivalent al de la petita i mitjana empresa d'aquest país, diguéssim, tenim un grau de... I això comporta molts avantatges perquè facilita la persecució i moltes vegades la solució a moltes situacions específiques, però és obvi que també planteja determinades febleses, des del punt de vista d'acció del país i d'acció eficient en un món com el que vivim ara.

Bé, el que em demano a mi mateix és que tinguem oportunitat d'entrar en aquestes matèries ara que toca, de fer-ho amb llibertat, de fer-ho amb la seva col·laboració,

de fer-ho també amb debats en aquesta comissió, en la mesura que tinguem els mínims elements d'anàlisi de propostes ja embastats, ja formulats. Tenim un contacte previst, immediat, amb la federació per la setmana que ve, em sembla, o per dintre de poques setmanes. Ho dic, perquè moltes de les preguntes que sé que la federació ha formulat han quedat avui contestades només parcialment o no contestades, però jo crec que el diàleg directe en aquests moments és imprescindible i sobretot el diàleg en aquest compromís de nou model de participació en l'elaboració del pla anual aquest, amb vocació 2030, que dèiem abans. Aquí és un altre terreny on es verificarà la coherència d'aquest departament que sembla incoherent en aquest sentit. És a dir, la Direcció General de Cooperació, que depèn de la Secretaria d'Asseriors Exteriors, rebrà ajuda, impuls i qualitat de la Direcció General de Participació, que depèn de la Secretaria de Transparència, i ho rebrà amb plena implicació i responsabilitat, ja els hi asseguro. És a dir, crec que podem fer-ho millor, i crec que podem fer més, i crec que podem ser..., en un moment de no abundància de recursos infinita, podem fer una millor selecció de prioritats, de línies d'actuació, d'estratègies i determinació d'objectius.

Segur que em deixo moltes coses... *(Pausa.)* Sí; un comentari breu sobre la transposició de les directives europees. És molt curiós..., o sigui que nosaltres som responsables de no ajudar l'Estat a fer la transposició de les directives europees? És una teoria curiosa de responsabilitat institucional i de lleialtat institucional en aquesta matèria. Més aviat és al revés, eh? Què més voldríem nosaltres! Què més voldríem que l'Estat ajudés i que l'Estat ens deixés ajudar-lo! Perquè ni una cosa ni l'altra, eh?, ni una cosa ni l'altra. No hi han els escenaris, no hi ha el diàleg, no hi ha la institució, no hi ha..., no funciona, està bloquejada. De manera que preguntí, preguntí a qui ha de preguntar sobre per què totes aquestes coses fins ara, o en els últims onze anys, han anat com han anat.

Ara, això no és ni excusa ni explicació perquè l'Estat sigui l'Estat més incomplidor, en aquest terreny, de la Unió Europea. Només faltaria! És total i plena responsabilitat dels governs successius de l'Estat espanyol. Molt bé. Punt. A partir d'aquí, podem, nosaltres, afegir i ajudar que algunes d'aquestes transposicions... És a dir, el que farem nosaltres és estar..., quan dic «estar presents» també vull dir això; vull dir veure, explorar i anar fins al límit en la transposició pròpia, per entendre'ns, eh?, si és amb l'Estat, amb l'Estat, i si és per la nostra pròpia iniciativa, doncs tant de bo, en la mesura que afecta interessos, necessitats i possibilitats de la nostra ciutadania. És el que farem.

Bé, segur que em deixo coses i segur que he deixat de contestar alguna matèria. Si fos el cas, demano excuses..., o queda una última oportunitat per fer-ho en la seva resposta del tercer torn, diguem-ne.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, conseller. A continuació passarem a la tanda de respostes. Recordin que per aquesta ocasió cada grup tindrà deu minuts..., no, cinc minuts, perdó, cinc minuts, i en el cas dels subgrups dos i mig. D'acord? *(Pausa.)* Moltes gràcies.

És el torn del Grup de Ciutadans, la senyora Susana Beltrán.

Susana Beltrán García

Gràcies. Miri, conseller, el 6 i 7 de setembre va ser un moment duríssim per molts diputats..., pel meu partit polític en concret, però també per altres partits polítics, perquè les forces separatistes es van carregar els drets i llibertats de tots els catalans al carregar-se la Constitució espanyola i l'Estatut d'autonomia. I no només es van carregar els drets i llibertats de tots els ciutadans, sinó que a més a més es van carregar la defensa d'aquests drets i llibertats, la garantia per defensar aquests drets i llibertats. Si vostès –em refereixo a les forces separatistes– no haguessin fet això, segurament no hagués vingut tot el que va venir després. Jo crec que els falta l'auto-

crítica; aquest procés d'autocrítica vostès encara no l'han fet. Vostès demanen comprensió per part de les forces polítiques que no pensem com vostès. Doncs comencin per fer autocrítica.

Quin és el problema que li deia abans? El problema respecte de l'acció exterior és que vostès aprofiten l'acció exterior per donar un discurs que només defensa posicions separatistes. Nosaltres no hi estem gens d'acord i no ens sentim gens representats per la conferència que va fer el president Torra al festival, a Washington. No ens hi sentim representats. No hi som representats. Allà només hi ha una ideologia representada. I això es pot repetir en altres escenaris institucionals arreu del món, que és exactament el que va passar en la legislatura passada.

Quan jo em referia a Diplocat, no em referia a articles de premsa, sinó que em referia a qüestions molt concretes. Nosaltres vam veure aquests contractes, que pujaven a més d'1 milió i mig d'euros, subscrits entre Diplocat i aquests lobbys internacionals, però no sabem a què es van dedicar els diners, no sabem què va fer Diplocat en nom de tots els catalans arreu del món.

Ara tinc cinc minuts i no puc parlar-ne més, però també Diplocat va fer coses que no és que fossin contràries a la nostra ideologia sinó que clarament perjudicaven una sensibilitat i un sentir de molts, de molts catalans, com a mínim del 1.100.000 catalans que ens van votar en les darreres eleccions, com a mínim, però segurament n'hi han més.

I després hi ha un dispendi de diners que tampoc acabem d'entendre, no? És a dir, si hi ha una conselleria d'Exteriors, amb unes delegacions, amb un servei, no?, preparat per fer acció exterior, transparència, etcètera, per què Presidència, doncs, també ha de tenir les seves activitats internacionals? Quin és el valor afegit que pot fer Diplocat que no puguin fer les delegacions, que no puguin fer els seus equips en les respectives conselleries? Què pot fer que no sigui perjudicar els catalans, doncs, que no pensem com vostès?

Miri, aquest matí hem registrat una queixa, hem demanat el dret d'emparament a la Mesa del Parlament precisament perquè els terminis ja han passat en aquesta legislatura i després del 155..., o sigui que no és cap excusa, i la informació segueix sense arribar-nos. A mi m'encantaria; m'encantaria, de veritat, que aquest Govern fes acció exterior, transparència i relacions institucionals, de veritat que m'agradaria. Jo crec que s'haurien de mirar el Decret de Diplocat que van aprovar vostès, perquè allà explica molt bé el que és l'acció exterior. I, pel que estem veient, no és el que vostès estan fent o volen fer en el futur. Miri-se'l. Miri's el Decret de Diplocat i veuran el que és acció exterior. Si ho fessin, nosaltres hi estaríem d'acord, sempre que hi hagués transparència. És a dir, no hi pot haver responsabilitat, no hi pot haver transparència, si no hi ha rendició de comptes, si quan nosaltres demanem compareixences vostès no venen, si quan nosaltres demanem informació vostès no venen. No hi ha transparència. I, a més a més, hi ha una sospita de que hi pot haver corrupció i hi pot haver malversació de diners públics, de diners de tots.

Nosaltres què els demanem? Que vinguin, que compareguin, que ens donin la informació i que puguem tenir un diàleg polític entre vostès, Govern, i nosaltres, que som el principal partit de l'oposició, per veure com podem treballar plegats en aquesta Catalunya que ens estimem tots, no només vostès.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Beltrán. És el torn del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Té la paraula el diputat Ferran Pedret.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, presidenta. Conseller, jo també li agraeixo el seu to i la resposta concreta a algunes de les qüestions que li havia plantejat, tenint en compte la limitació de temps que, efectivament, ens afecta a tots.

Deixi'm començar per una de les qüestions que m'havia quedat pendent per falta de temps en l'anterior intervenció però que volia fer-ne esment i que, de fet, vostè ha tornat a mencionar en la seva intervenció actual. Es feia referència a la qüestió de les comissions bilaterals, les comissions mixtes, i manifestava la intenció de reactivar-les, diguem-ne, per la part catalana, no? Jo li he de dir –perquè potser l'he interpretat malament, però m'ha semblat que hi havia un cert to de retret en el fet de que no s'haguessin reunit des de 2011– que el nostre grup, aquí i arreu, ha defensat almenys des de 2012 contínuament en aquest Parlament i en altres instàncies, que s'havien de reunir, eh? Ho dic, perquè celebrem enormement... (*Veus de fons.*) No, no; dic que em podia haver semblat un to de retret, suposo que era més general, eh?

Però nosaltres ho hem defensat. Estem molt contents; ahir mateix li demanàvem a la consellera de Presidència, a la senyora Elsa Artadi, que fes el possible perquè això s'activés. I és molt bona notícia, almenys des de la nostra perspectiva, que vostè plantegi que això es farà immediatament. I esperem..., i en la mesura que tinguem possibilitat d'incidència, esperem que la resposta del Govern d'Espanya sigui immediata i s'activin aquests mecanismes que estan previstos a l'Estatut, que, pel seu propi nom, doncs, jo crec que indiquen la seva transcendència, no?, i a part també la seva naturalesa –comissions mixtes, comissions bilaterals–, perquè, efectivament, en un estat com el nostre, que és un estat diguem-ne peculiar des del punt de vista de la seva organització territorial, perquè ni és estrictament només descentralitzat ni és tampoc un estat de tipus federal –és un model propi, a mitges, eh?, que nosaltres, com sap, volem desenvolupar cap a un model plenament federal–, doncs, en qualsevol estat d'aquestes característiques hi ha elements de bilateralitat, hi ha elements de multilateralitat, i ens sembla que tots ells s'han d'activar per intentar recuperar espais d'interlocució i també per fer avançar les qüestions diguem-ne concretes del dia a dia.

En aquest sentit, bé, no sé quina és la resposta que pot oferir al diputat de la CUP quan li preguntava respecte al capteniment del Govern a l'hora d'activar...

El conseller d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència

Sí; em queda pendent, però li vull fer una reflexió al senyor Riera que no li he fet en la intervenció anterior; ara l'hi faré. Perdona.

Ferran Pedret i Santos

No, no; no pateixi. No, em referia a aquesta intervenció perquè, efectivament, serà aclaridor saber si això s'activa amb una intenció, diguem-ne, d'anar més enllà cap a la construcció d'aquest estat de tipus federal, plurinacional, que vostè avançava, i evidentment també plurilingüe –i aprofito per recollir el guant del que comentava respecte a la qüestió de la llengua catalana–, o si va encaminat a altres qüestions.

En qualsevol cas, diguem que ho celebrem. Però també li he de dir que, en la seva intervenció, des del nostre parer, respecte per exemple a l'afer del tuit aquest sobre la inauguració dels jocs de Tarragona, jo crec que ha perdut una oportunitat com a conseller –i l'hi dic amb el to, diguem-ne, més considerat possible– de rectificar; que crec que no hagués passat re, perquè en la mateixa intervenció vostè parlava del respecte institucional, eh?, i podem traslladar-ho, si vol, a l'incident dels Estats Units, al qual tothom ha estat fent referència, eh? (*Veus de fons.*) No, no; no dic que sigui exactament el mateix. Però jo crec que qualificar la representació de l'Estat en una llotja de la inauguració d'uns jocs –qualsevol llotja, és igual– d'«olor de naftalina» té quelcom d'impropi d'una posició institucional, eh?

A més, i deixi'm dir-li, ja que estem posats en aquestes qüestions de Twitter, eh?, que com deia algun tuitaire més o menys conegut, crec que li serà difícil convèncer Europa de que la Dinamarca del sud és el Govern de Quim Torra i que la Turquia d'Erdogan és el Govern de Pedro Sánchez. Ho dic parlant de naftalines i de coses i d'imatges de cada cosa.

Però en qualsevol cas recuperem aquest to de respecte institucional; intentem que els discursos que ens puguin no agradar o fins i tot ofendre o irritar no provoquin ni una interrupció del discurs ni un abandonament de la sala. Li puc ben assegurar que en aquests darrers anys jo he assistit personalment a una quantitat significativa d'actes institucionals en què els discursos dels representants del Govern que l'han antecedit, doncs, òbviament, no em satisfieien, i en algun punt els considerava notòriament esbiaixats. Però això no em va fer interrompre'ls ni marxar. Hi ha l'opció de criticar-los posteriorment, com crec que no només es pot fer sinó que s'ha de fer si hi ha una discrepància profunda. Però intentem reconduir el clima del debat públic cap a un clima de respecte a les posicions dels altres; que jo crec que és una qüestió absolutament transcendent per a la convivència en la societat catalana.

I acabo amb una reflexió al voltant d'això. No pretenc comparar situacions, però ara hi ha un moment molt interessant en la política basca i en la societat basca, que és, diguem-ne, l'obertura d'un escenari postconflicte, en què tothom està intentant reconstruir consensos bàsics per tractar de conviure en societat i de conviure amb la memòria d'un conflicte que va ser duríssim i amb el que no estableixo paral·lelismes, en absolut.

El que dic és que, respecte als mesos anteriors a Catalunya, serà necessari un esforç amb similar intenció, de reconstruir una memòria del que ha passat en el que s'assumeixin els errors de cadascú. Perquè vostè parlava de la política de les conseqüències. Jo..., diguem-ne..., diguem-ne dialèctica de la història, si vol, eh? És a dir, tot té diferents interessos al darrere, diferents visions...

La presidenta

Senyor Pedret, se li ha acabat el temps.

Ferran Pedret i Santos

...-acabo de seguida- es contrasten, però ha de ser possible fer-ne alguna síntesi, almenys alguns consensos bàsics. Cadascú mantindrà un fragment de la memòria col·lectiva i la seva particular visió, però almenys intentem reconstruir uns consensos bàsics, perquè, si no, serà impossible, com dèiem, el diàleg que podria encetar-se ara.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Pedret. És el torn de Catalunya en Comú Podem. La senyora Susana Segovia té la paraula.

Susana Segovia Sánchez

Bé, moltes gràcies. També agrair el to i les possibilitats de col·laboració que es poden obrir d'ara en endavant. Només aclarir que, efectivament, la cita del tuit era bàsicament per l'ús d'un canal oficial per fer, reproduir una conversa entre líders polítics. Jo crec que tothom s'hagués escandalitzat bastant si hagués estat el perfil de l'Ajuntament de Barcelona el que fes reproducció del tuit de l'alcaldesa. Bàsicament perquè és el tema..., tenen molt a veure les competències també d'aquesta conselleria amb el tema de la transparència i el rigor en l'ús dels recursos públics, no?

Però deixo el tema aquest perquè, en realitat, crec que una vegada més ens passa que l'actualitat política i alguna de les coses que han passat, com el que va passar ahir, acaba opacant una mica el debat de contingut i de fons del que hem vingut a parlar aquí. I, en aquest cas, jo sí que vull insistir en el tema dels recursos, no? I vostè ha comentat que la situació pressupostària que es viu ara mateix, la quantitat de recursos de l'AOD que es destinen a Catalunya a cooperació al desenvolupament és resultat d'unes polítiques d'austeritat i de la crisi econòmica.

Jo vull recordar, només, que hi han ajuntaments que estan al 0,7 per cent. L'Ajuntament de Barcelona està al 0,7 per cent i no és l'únic. Hi han ajuntaments molt petits que, a través del Fons Català de Cooperació i d'eines pròpies, han aconseguit mantenir aquest percentatge. Evidentment, els ingressos propis baixen, també baixen els recursos que s'hi destinen, però el percentatge es pot mantenir.

I només vull fer un recompte ràpid de xifres. L'any 2006, l'AOD van ser 52 milions, era un 0,33 per cent; l'any 2008 van arribar al seu màxim, 62.900.000, un 0,34 per cent, en un govern on, precisament, l'Àrea de Cooperació al Desenvolupament estava en mans d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per tant, anàvem pujant.

Aquí ja comença una *quiebra*, el 2009-2010, i arribem a l'escenari del 2011, on es passa de 56 milions a 34 milions, d'un 0,43 a un 0,20 per cent. Què va passar en aquí? El Govern del senyor Mas i les retallades del Govern del senyor Mas. Ara mateix hi han persones al Govern de la Generalitat de Catalunya que pertanyen a aquesta època de les retallades.

Per tant, tenim al Govern aquesta dualitat: partits i persones del partit que va protagonitzar el major augment, i no només quantitatiu sinó també qualitatiu, de la cooperació al desenvolupament –i ho dic en primera persona perquè jo formava part, en aquell moment, de l'Agència Catalana de Cooperació i es va viure un moment de creixement i de desbordament de la política de cooperació que no s'havia vist mai a Catalunya–, però també hi han les persones que s'ho van carregar tot, i que s'ho van carregar començant per un ERE, un expedient de regulació de l'ocupació, amb què ens van fora a la meitat de les persones que estàvem allà.

La pregunta és: en la concreció de l'escenari econòmic del que serà el Pla director de cooperació al desenvolupament i dels seus objectius polítics i enfocament de cooperació transformadora, primarà la visió del que va ser el període gloriós de la cooperació catalana al desenvolupament o el període en què també podríem parlar de nit fosca i tenebrosa de la cooperació al desenvolupament que es va viure aquí a Catalunya amb la desaparició de moltes ONGs i de moltes persones que es dedicaven a cooperació al desenvolupament que van haver de marxar fora a treballar per altres institucions? La pregunta és clara, és: què primarà en aquest mandat?, què primarà en aquest escenari polític?, quina visió política de la cooperació tindrem, la del Govern on hi havia Esquerra Republicana o la del Govern del senyor Mas?

Hi ha un altre tema que també m'havia quedat d'abans i és que el pla director..., i quan vostè parla de la creativitat a l'hora d'aconseguir recursos, hem d'anar amb compte, perquè quan parlem d'AOD parlem de fons públics. Ja hi ha previsió de crear fons fiduciaris on hi hagi col·laboració d'actors privats i tot. Hem d'anar amb compte. Perquè, igual que parlem de coherència de polítiques dintre dels departaments i dels recursos de la Generalitat, hem d'anar amb compte amb quins són aquests fons privats que hi posen diners. Perquè el que tampoc seria massa coherent és que siguin recursos que vinguin d'entitats financeres que amb les seves fundacions de solidaritat netegen el que fan a nivell de desnonaments o d'empreses extractives, que munten fundacions, també, per finançar política de cooperació mentre vulneren drets ambientals i drets de pobles indígenes a l'Amazònia equatoriana, per posar un exemple. És a dir, aquest fons fiduciaris, amb quin tipus de fons, amb quina quantitat, amb quina qualitat i amb quina coherència s'implementaran.

I, tot i que el temps se'ns menja –i llavors gairebé no hem parlat dels temes de participació i transparència–, sí que volia agafar el guant de la col·laboració, que ha de ser fonamental, entre Barcelona i la Generalitat de Catalunya, en molts d'aquests aspectes. Crec que és important també en temes de transparència i participació. De la proposició de llei que es presentarà sobre el tema d'alertadors ja hi ha un referent, que és la bústia ètica de l'Ajuntament de Barcelona. Crec que aquí hi ha molt per aprendre, molt per compartir. Però també en temes de participació, i crec que el nou director general de Participació és bastant coneixedor del Decidim, com una plataforma realment que apodera la participació ciutadana i que dona una concreció a això de la tecnopolítica i l'e-participació. Llavors, crec que cap aquí, intentem buscar aquestes vies de col·laboració, i, a més, ja sabem que el coneixement és lliure i compartit.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Segovia, per ajustar-se tant al temps. Ara és el torn del Subgrup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Té la paraula el senyor Carles Riera.

Carles Riera Albert

Gràcies, presidenta. Bé, conseller, seguint en la línia de la intervenció anterior, i d'alguns dels debats que tenim sobre la taula, si volem, efectivament, que el nostre país esdevingui un actor internacional amb plena capacitat, per tal de contribuir a la construcció d'un nou ordre mundial, d'un nou ordre internacional, basat en la pau, la democràcia, en el respecte als drets col·lectius dels pobles, els drets ambientals, els drets humans, li asseguro –vaja, jo n'estic convençut, no sé si vostè ho comparteix– que fer això a través de l'Estat espanyol i a través del marc actual de la Unió Europea és un oxímoron, és absolutament impossible, eh? No només per un problema de competències, que també, sinó per un problema de polítiques, d'estratègies, de posicionament internacional. Per tant, crec que realment no podrem tenir aquest paper actiu, no podrem ser un contribuïdor net a la construcció d'un nou ordre mundial –no només en defensa dels propis interessos, eh?, sinó d'un nou ordenament internacional–, si realment no tenim una política internacional, una diplomàcia pública pròpia, enterament sobirana.

L'Estat espanyol és un intermediari nefast per tal d'exercir aquesta participació en el nou ordre internacional, i la Unió Europea, conseller, és un desastre, és un fracàs absolut en l'ordre polític, en l'ordre social, econòmic, militar... Li posaré uns exemples. Sap com resol els problemes financers, la Unió Europea? Com a Grècia: empobrint, precaritzant com a mínim a dues generacions de la majoria de la població grega, despatrimonialitzant l'Estat grec i destruint les polítiques públiques. O a l'Estat espanyol: reforma exprés de la Constitució espanyola, per tal que el retorn del deute als bancs s'imposi per sobre de les polítiques públiques; bancs que, d'altra banda, reben diners públics que després no han de tornar. Així la Unió Europea resol les crisis financeres.

El paper nefast i lamentable de la Unió Europea en el conflicte d'Israel i Palestina, a Síria... Miri, conseller, vol un exemple de la política exterior i militar europea? Europea, netament europea, eh? Líbia. Patètic, un desastre històric i extraordinari, amb la connivència de la Unió Europea, amb el lideratge del Regne Unit, de França, amb la participació entusiasta de l'Estat espanyol. Aquest desastre, aquesta zona franca de les màfies internacionals, això és la política exterior europea. Per tant, necessitem recuperar la sobirania. Efectivament, necessitem ser una república independent, per tal de poder alliberar-nos d'aquesta intermediació nefasta i contra-productiva que representa l'Estat espanyol i per tal de poder participar activament en un nou projecte europeu. I tant que necessitem un projecte europeu. Sincerament, a través de l'actual Unió Europea, impossible. No sé vostè quina posició té sobre aquest debat.

Acabo. En canvi, sí que em semblaria molt rellevant, i potser vostè no n'ha fet prou esment, tenir un paper molt actiu en el sistema de les Nacions Unides. Jo crec que aquí sí que és important que tinguem un paper molt actiu, que esmercem grans esforços i grans energies.

I en aquest sentit, i per acabar, dir-li, conseller, tenim un exili: tenim exili a Brussel·les, tenim exili a Ginebra, tenim exili a Escòcia, a molts llocs. Seria important que el seu departament tingui un paper actiu a nivell internacional en l'acció antirepressiva en la defensa dels drets humans d'aquestes persones, però també conservar-los en actiu en la diplomàcia pública i articular polítiques actives en aquest sentit.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Riera. Ara és el torn del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Té la paraula el portaveu, el senyor Alejandro Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Moltíssimes gràcies, presidenta. Tot reivindicant la pluralitat extraordinària del Grup Mixt, que compartim amb els companys de la CUP, que som el grup més plural de la història de la política mundial, quatre apunts absolutament telegràfics per qüestió de temps. Primer, senyor conseller, efectivament, vostè ha perdut una oportunitat excel·lent per disculpar-se pel seu tuit sobre Tarragona en els termes que de manera brillant ha expressat el senyor Pedret.

Dos. Diu vostè que algunes de les preguntes concretes que li he formulat responen a informacions de mitjans concrets, rumors... No, responen a imputacions de la justícia formals sobre malversació de fons públics. Això no és un rumor.

Tres. La Unió Europea, senyor Maragall, és el que és, no el que vostè, legítimament, desitja que sigui. La Unió Europea es basa en el mètode intergovernamental. És, de fet, la seva característica fonamental, fundacional, i tots els manuals, tots, de relacions internacionals i política exterior –revisi-ho– ho diuen. Vostè té tot el dret del món a somiar amb una Europa diferent, però també com a conseller té la responsabilitat d'atenir-se una miqueta al principi de realitat. Efectivament, el mètode intergovernamental és el del club d'estats. I, a més, anirà, valgui la redundància, a més, per una qüestió de protecció davant del que està passant en el món. I això vostè ho sap perfectament, perquè és una persona intel·ligent.

I, finalment, quart punt, que també faig extensiu a la senyora Madaula: és o no veritat que Umberto Bossi i Mateo Salvini han recolzat explícitament el procés separatista? És veritat o no que la ultradreta populista de Flandes ha recolzat explícitament el procés separatista? És veritat o no que la ultradreta populista de Finlàndia ha recolzat explícitament el procés separatista? És veritat o no que tots els governs democràtics d'Europa, amb composicions diverses –socialdemòcrates, democristians, esquerres plurals, liberals d'Europa–, han donat suport al Govern espanyol davant de la declaració unilateral d'independència? Senyora Madaula, senyor Maragall, no ens vulguin fer empassar *pulpo como animal de compañía*. La ultradreta populista està amb vostès. I les democràcies europees estan amb nosaltres.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Alejandro Fernández. Ara és el torn del Grup Parlamentari Republicà. Té la paraula la portaveu, la senyora Adriana Delgado.

Adriana Delgado i Herreros

Gràcies, presidenta. Bé, breument, dos temes. Primer, sobre el tema pressupostari, que se n'està parlant força, també una reflexió en el sentit que és un tema que aquesta comissió també ha de defensar, el general i el concret del pla director. Per tant, des del meu grup, doncs, el nostre compromís que sigui aquest un tema prioritari. I, en tot cas, també, demanar als altres grups que treballin aquest tema, pel que veig, perquè és preocupant per tots.

I també un altre tema al qual em sembla que el conseller no ha pogut referir-s'hi, que ha sortit en diferents intervencions, recuperant el llegat del conseller Romeva; un tema que vam tractar força en l'anterior legislatura, en aquesta comissió, va ser el d'empresa i respecte pels drets humans. De fet, es va tirar endavant una proposta d'estratègia que ha comentat a la primera compareixença, però voldríem saber alguna cosa més sobre com s'afrontarà aquesta estratègia d'empresa i drets humans que va iniciar el conseller Romeva, i també sobre el Pla nacional de drets humans que es va encarregar al Síndic de Greuges i a l'Institut de Drets Humans de Catalunya.

I, per últim, i no menys important, tot el contrari, sobre les polítiques migratòries, que no hem pogut esmentar a la primera intervenció. De fet, és una mica reiterar el que ja va explicar, el que ja va comentar el diputat Wagensberg, que li va fer una interpellació en el darrer Ple. És posar en evidència la nostra preocupació per l'eix antiimmigració que hi ha a Europea, amb un discurs racista i descaradament feixista que fins ara se sustentava en Hongria i Polònia, que semblava residual, però hi han hagut canvis de govern, com saben, a Àustria i Itàlia, amb la ultradreta al poder, i hi ha hagut, doncs, una arribada del populisme racista al cor d'Europa i a les grans potències.

Nosaltres estem convençuts que hi ha una altra ciutadania a Europa, uns altres governants que tenen una altra idea sobre les migracions, respectuosa amb els drets humans. També tenim enquestes que van en aquest sentit. El que veiem, també, és que l'increment de les desigualtats al món, la inestabilitat al Pròxim Orient, el *boom* demogràfic a l'Àfrica, el que evidencia és que moltes persones, doncs, no tindran altre remei, i aquesta serà la seva decisió de venir a Europa per sobreviure. No estem parlant d'una crisi puntual, sinó d'un problema ja estructural. Creiem que Europa ha d'afrontar el repte de la migració amb una política conjunta i solidària en què tots els estats entenguin que aquest és un sol continent, amb una sola frontera, i que calen mecanismes de solidaritat comuns.

Creiem que Catalunya té l'oportunitat de liderar un eix d'hospitalitat, contrari a aquest eix de l'hostilitat que comentàvem d'Itàlia, Hongria, Àustria i Polònia. Cal una nova política de fronteres a Europa. Trobem a faltar una veu que ho defensi així. I, per tant, també volíem saber o ratificar la posició de Catalunya en aquest sentit, com es planteja la relació amb els estats membres de la Unió Europea, amb al mateixa Unió Europea –ara hi feia referència el company de la CUP–, i, sobretot, doncs, insistir a trobar vies legals i segures –de fet, també és un tema que vam tractar en aquesta comissió en l'anterior legislatura–, i la coordinació amb altres administracions per dignificar l'arribada i l'acollida d'aquestes persones.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Delgado. Ara mateix farem el mateix que hem fet abans. Si el senyor vicepresident pot ocupar el meu lloc, faré ús de la paraula pel Grup Parlamentari Junts per Catalunya.

(Pausa llarga.)

Aurora Madaula i Giménez

Començo? Sí? *(Pausa.)* Bé, moltes gràcies. Bé, per començar, tot i que és la meua primera sessió, he vist que, és veritat, és un grup molt divers, ho agraeixo, la pluralitat sempre és símptoma de democràcia, i, per tant, la defensem en totes les ocasions, en totes les institucions i també al carrer, on no hi ha d'haver manca de pluralitat sinó llibertat.

Ens ha sobtat una mica que se centrin moltes de les crítiques al que ha exposat el conseller en tuits i no en sentències que porten els nostres polítics a la presó. En tuits i no en agressions que es donen als carrers de Catalunya, desgraciadament. I és veritat, les comparacions són odioses, senyor Pedret. Les comparacions són odioses i els efectes i les causes no crec que es puguin comparar. No és el mateix patir una agressió que fer-la. No és mateix... Sí, bé, les comparacions són odioses, i crec que no s'han de comparar, aquestes coses. I quan comparem. Si ho compara amb el País Basc, encara que vostè ha dit que no ho volia comparar, doncs bé, hi ha sentències del Tribunal Europeu dels Drets Humans que equiparan el que ha fet Espanya amb els presos polítics amb els diputats kurds a Turquia. Per tant, hi ha comparacions que són odioses. *(Remor de veus.)*

En el cas dels Jocs del Mediterrani, home, a nosaltres a vegades no ens ha agradat, no ens agraden, no... A mi no m'agraden. No m'agrada com s'estan portant a

terme. Entre d'altres coses, no m'agrada que estiguin organitzats pel secretari del Comitè Olímpic Espanyol, que és membre del Partit Popular. No m'agrada que hi hagi absència de símbols i de qualsevol representació de cultura popular catalana. No m'ha agradat. Però bé...

M'ha agradat molt la intervenció de la senyora de Ciutadans quan ha fet referència al dret a l'autodeterminació de Catalunya Nord, perquè finalment reconeixen el dret a l'autodeterminació, i això és un bon senyal i una bona notícia. De fet, a Catalunya, a Catalunya i a l'Estatut de Catalunya, com vostès saben, es reconeix el dret a l'autodeterminació de la Vall d'Aran, perquè el dret a l'autodeterminació és reconegut per les Nacions Unides, també, per a les nacions, com és Catalunya, com és el cas de Catalunya.

I en el cas de la vinculació, de l'intent de vinculació sempre de l'independentisme català amb el feixisme, home, em fa molta gràcia... Clar que hi ha hagut suports, segurament hi ha hagut suports de partits i de gent d'ultradreta, però és que em fa gràcia quan parlen, des de la ultradreta, perquè clar que hi ha un ascens de populisme, perquè els populistes són vostès.

Perquè, quan parla de l'euroescepticisme que hi ha en el sobiranisme català, no és cert, com ja he dit en la meva anterior intervenció, però vostè ha citat uns articles, i jo li citaré..., bé, li recomanaré un llibre com *How Democracies Die*, que parla de com s'està empetitint la democràcia amb coses que li semblaran, ens sonaran a tots, amb coses que fan governs democràtics com empresonar opositors polítics o rectificar el Codi penal per fer lleis *ad hoc*. Per tant...

I també em resulta molt sorprenent que sempre es parli de la ultradreta que ens dona suport al sobiranisme català i mai es parli del franquisme; del franquisme, que és feixisme (*veus de fons*), i del qual beuen, són tradició alguns partits d'aquesta cambra.

I sí, també, Tusk i Juncker, a la Unió Europea, també han demanat que s'ha de col·laborar i que s'ha de seure i que s'ha de dialogar amb l'independentisme català.

I per últim, per finalitzar, els advocats i jutges belgues han manifestat sorpresa per la pobra qualitat democràtica de la justícia a Espanya, cosa que també ens hauria de fer pensar en quina Espanya tenim i en quin país volem. I per això alguns volem una república, segurament dintre una Unió Europea, com ha dit el conseller, que s'ha de millorar, que hem de millorar entre tots, que hem de fer molta feina, i jo crec que farem molta feina en aquesta comissió per fer tots més feina i millor, per fer-ho sempre millor. I per fer-ho sempre millor m'agradaria acabar fent referència al fet que, evidentment, hi ha plans de dèficit, hi ha retallades a la Unió Europea, s'ha de fer millor. Jo crec que s'ha de fer una política exterior millor, sempre s'ha de fer millor, i més. Sempre hem de tenir voluntat de millorar, i jo crec..., parlo en nom del meu grup però crec que en nom d'aquesta comissió, ens mostrem col·laboradors amb el Govern per poder millorar i ajudar tots a millorar aquestes polítiques d'exterior, d'acció exterior, de cooperació i de transparència, de la conselleria, del departament.

I, per últim, m'agradaria acabar fent referència al Marroc, perquè abans he fet referència al pla del Marroc, i a la situació de vulnerabilitat que estan patint algunes persones al Rif, i, per tant, com que tenim un pla de cooperació amb ells, m'agradaria que, si us plau, es fes incidència i menció especial a aquest cas i a les sentències que abusen en un país que normalment abusa dels drets humans com és el Marroc.

Moltes gràcies.

El vicepresident

Bé. Ara tindria un últim temps de resposta el conseller, l'honorable conseller. Màxim, quinze minuts.

El conseller d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència

Molt bé, gràcies senyor president. Molt telegràficament, ja, i em sembla que ja..., com dir-ho?, ja està tot dit, no?, i cadascú ha expressat amb claredat i jo crec que amb plena legitimitat les seves posicions. Jo, només alguns comentaris puntuals, ja.

Les referències al 6 de setembre que ha fet la senyora Bertran i també el senyor Pedret, abans, i que no són ni noves ni desconegudes, diguéssim, no? En fi, deixi'm dir, potser l'expressió no els semblarà adequada, però s'agafen vostès a això *cual clavo ardiendo*, diguéssim, eh? És a dir, una situació en la que..., preguntin-se, preguntem-nos com hi arribem, amb quines condicions, amb quin recorregut democràtic, amb quin recorregut de relació institucional, amb quin recorregut d'intransigència, de negació absoluta del diàleg, d'impossibilitat de posar en peu iniciatives legítimes... És a dir, parlen de vulneració de l'Estatut? De quin Estatut? Del que no està votat per la ciutadania de Catalunya? De quina Constitució? De la que està negada sistemàticament des de... Està vigent... Llavors, posin-la consideració dels ciutadans de Catalunya, per exemple. Posem a consideració l'Estatut i la Constitució actuals. A veure si hi ha majories o no a favor d'aquesta Constitució, eh? Tinguin aquesta, diguéssim, posició legítima, de pensar que això és l'expressió que nosaltres no estem respectant. Però si és exactament el contrari, si qui s'ha carregat l'Estatut i la Constitució és el mateix Estat, i qui s'està suïcidant en termes democràtics és la història d'aquests últims deu anys, d'una manera molt evident. Aleshores, començarem a trobar explicacions del que va succeir en termes procedimentals.

Podem fer la crítica procedimental i el tràmit del dia, o del dia abans i el...? Fem-la, si no hi ha cap problema en això! Però no situïn aquí l'explicació de fons de per què avui estan a la presó el senyor Junqueras i el senyor Forn, i el senyor... Home, no és cert, eh? (*Remor de veus.*) En primer lloc perquè –en primer lloc perquè... Per totes les raons, que no cal que ens hi entretinguem més, ara, però siguem en això... Autocrítica del 6 de setembre? Jo faré cinc minuts d'autocrítica del 6 de setembre; l'Estat que faci cinc mesos d'autocrítica del que no ha fet, o del que ha fet i del que ha estat decidint abans, i durant, i després del 6 de setembre. Perquè..., diguem-ne, la iniquitat i la..., diguéssim, incomparable injustícia que s'està produint a partir d'una –malgrat tot– iniciativa democràtica legítima d'expressió de la voluntat dels ciutadans d'aquest país és indiscutible.

Aquí hi havia una intenció claríssima... Tornin a llegir la Llei de transitorietat, que comença per dir: «Obrim negociacions amb l'Estat espanyol.» És el primer que diu... (*Veus de fons.*) És el primer que diu. Mirin, tornin a llegir... (*Remor de veus.*)

Però bé, deixem-ho aquí, de moment, ja hi tornarem quan tinguem tot el que temps que convingui.

El president Torra, vaig dir-ho, senyora Beltran, reacciona front, en el fons, a la mateixa qüestió. El que està en joc aquí és la democràcia i la llibertat, i no és admissible que en termes de... (*Veus de fons. Pausa.*)

La presidenta

Si us plau, si us plau... Té la paraula el conseller.

El conseller d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència

La democràcia i la llibertat com a valors comuns a tots els catalans i materialitzats avui amb la situació d'uns ciutadans catalans i catalanes que estan com estan.

Amb relació al Diplocat, miri, a mi el que em sembla és que hem d'acostumar-nos a distingir correctament. El Diplocat –ho he explicat i ho torno a dir– és una institució del país, compartida amb entitats locals, amb entitats empresarials, amb entitats..., és exactament així. Tindrà oportunitat, tindrem l'oportunitat de discutir de les seves decisions, els seus criteris de despesa, etcètera, i em sembla que també de conèixer en profunditat tots els projectes de futur als que ens enfrontem. Si haguéssim de parlar de volums de..., és a dir, aquesta institució té paral·lel, en fi, amb infinita quantitat de situacions, i de països i de nacions que s'expressen al mateix temps amb una representació directa de la institució i amb institucions que representen el conjunt del país i la seva societat, i que no tenen per què renunciar a estar presents, a promoure, a projectar-se, a difondre, a participar d'esdeveniments,

de debats, d'institucions internacionals de tota mena. Podem repassar la realitat, el mapa real i institucional del món i veurem fins a quin punt és cert.

El Diplocat és el Patronat Català Pro Europa dels anys vuitanta, no és res més que això. És l'evolució natural d'això. Enllà que puguem o no estar d'acord amb un determinat problema, amb una determinada activitat. Jo estic tip de participar en debats de Diplocat, assegut en una taula amb diplomàtics, amb representants, amb diputats francesos, italians, anglesos, assegut al costat de representants Societat Civil Catalana i de representant de federalistes d'esquerres i de federalistes en general. I això ho arranjava Diplocat. I hi érem tots allà; hi érem tots, absolutament. No un; dos, tres, quatre, cinc, no sé quants sopars en aquesta... O no es van produir, aquests sopars? O també hem de dir que eren *fake* aquells senyors que representaven i que participaven en igualtat de condicions absolutament? I tant que sí!

I, per últim, senyora Bertrán, el concepte aquest dels assessors de Presidència. Repassin també una mica i vegim què passa a la Moncloa, o què passa a la presidència del Govern francès, la presidència del Govern anglès, la presidència del Govern italià, o en la presidència de qualsevol altre país que s'aprecii a si mateix. Els gabinets dels presidents tenen especialistes en molts diversos àmbits i matèries. I ho fan. I que això a vegades és font d'interès, interessant debat intern en el Govern? Segurament sí. Però és així, i està bé que sigui així; que la presidència tingui capacitat pròpia per organitzar i per definir posicions pròpies, i que ho faci establint la relació adequada amb els departaments, amb els seus respectius àmbits competencials.

La qüestió dels debats de les comissions bilaterals. Senyor Pedret, i senyor Riera, que em sembla que en el fons la qüestió era la mateixa, plantejada, òbviament, des de molt diversos punts de vista inicials. Si ara proposem reprendre'ls és perquè el concepte de bilateralitat ens sembla que és l'adequat, eh? Però és obvi que no és una voluntat que simplement expressi una mena de submissió o de renúncia a... Ara ja tornem a estar tots en l'àmbit estrictament autonòmic, d'un estatut negat, d'un estatut vulnerat sistemàticament per l'Estat, i per tant ja podem començar a parlar de competències, d'infraestructures, de traspassos. No, estem edificant un escenari de relació bilateral a fons entre el Govern de l'Estat i les institucions catalanes, al qual anirem amb una determinada i molt clara i repetida i explícita voluntat d'expressar l'aspiració avui per avui majoritària de la societat catalana expressada en aquest Parlament.

Hi anirem amb la voluntat d'avançar en la creació dels escenaris que ens permetin decidir democràticament sobre el nostre futur. Ja sé que vostès preferirien que l'única pregunta fos: quin és el caràcter de les relacions entre Catalunya i l'Estat? Aquesta no és la nostra pregunta. La nostra pregunta és: quin és el futur de Catalunya. I aquesta és la pregunta que estarem responent, i espero que aquestes reunions siguin l'escenari útil per a això. Des de l'acceptació de les posicions de l'Estat? Naturalment. Acceptació..., acceptació del dret del Govern estatal a expressar la seva pròpia opinió sobre això. Però, òbviament, també, amb la plena convicció que la nostra posició serà aquesta, la que li acabo de dir, a expressar la determinació d'aquest Govern i de la majoria parlamentària que li dona suport per tirar endavant el projecte de país, d'estat que tenim al cap, que hem convingut a anomenar «república,» i al qual es tracta de donar contingut i realitat al més aviat possible.

Per tant, no és bilateralitat autonomista, eh?, senyor Riera. En aquests moments no pot ser bilateralitat d'estat a estat perquè no ho és. Però em sembla que ens entenem perfectament en quin és el punt on estem i on...

Reconstruir els consensos bàsics com al País Basc. Miri... (*L'orador riu.*) Home, no, però és que és..., és una mica, com dir-ho?, curiós que partim d'aquesta constatació, no?, quan està passant el que està passant, aquí i allà, i quan està produint-se l'actuació, diguéssim, de vulneració sistemàtica dels nostres drets, unilateralment –aquest sí, unilateralment– per part de l'Estat, i quan estem assistint a la persecució sistemàtica de mestres, bombers, alcaldes, pallassos i ciutadans de tota mena, a

més de representants polítics en presó o exiliats. De manera que, escolteu-me, reconstruir consensos bàsics des d'on, eh? Si efectivament... Jo estic d'acord en que no podem exigir-li al Partit Socialista tota la responsabilitat del que ha passat..., només faltaria, no estava al Govern, eh? I, per tant, no es tracta d'això, de demanar comptes. Podem demanar comptes del suport a l'aplicació de l'article 155, això sí, i ho fem, eh?, perquè encara no ho acabem d'entendre. Però bé, passem pàgina d'això, com diu el senyor Sánchez. D'acord, passem pàgina. Del que no podem passar pàgina..., i li asseguro que no serà passar pàgina, que ara resulti que una decisió reglamentària que hauria d'haver estat presa fa mesos es prengui ara: acostament dels presos a Catalunya. Això no és passar pàgina, eh?, que consti, és una altra cosa, i no és practicar el consens bàsic com en el País Basc ni de lluny.

Senyora Segovia, a veure, jo crec que el mapa competencial en la utilització dels recursos és el que és..., i no crec que valgui la pena que ens enganxem en un debat de quants... El recorregut 2008, 2011 i 2018, home, és tan explícit! Podem caure en la temptació d'associar-lo al color polític, però és obvi que no és això, i no és això, o que no és això... Que pugui haver-hi algun element de color polític en les decisions de...? Naturalment que sí. Que l'explicació real de l'evolució dels recursos pressupostaris destinats a aquests conceptes i a molts altres –en educació, en sanitat, en serveis socials– té a veure amb les polítiques decidides pel club d'estats europeu és encara més evident. I, per tant, no ens fem trampa a nosaltres mateixos. Ara, jo crec que la discussió interessant és si estem en aquests moments en condicions o no, i amb quina intensitat i amb quin ritme, de remuntar el recorregut perdut o la marxa enrere que hem hagut de fer.

El debat dels fons fiduciaris privats em sembla també..., en fi, jo l'hi accepto. Em sembla interessant. Té a veure amb la qüestió que ens plantejava la senyora Delgado sobre l'empresa i drets humans. Són dos terrenys, que no són el mateix, però que tots dos plantegen problemes de caràcter, diguem-ne, ètic, de polítiques d'integritat, com dèiem abans, i que efectivament aquest Govern ha d'entomar, en els dos casos, en els dos sentits. És obvi que no podem avui encara anar gaire més enllà d'aquesta afirmació de voluntat i de compromís d'avançar en la direcció correcta, tant pel desplegament de la Llei de contractes en el cas d'empresa..., del concepte empresa i drets humans, com en el cas que vostè expressa respecte del finançament de l'esforç de cooperació a través de fons privats. Que hem de ser curosos i que hem de no blanquejar, eh, actituds o capteniments inacceptables? Absolutament d'acord, eh? Fem-ho i fem-ho tan bé com siguem capaços.

I encara més d'acord amb la coincidència amb la voluntat i amb la possibilitat de desenvolupar els criteris de participació tenint en compte experiències com la de l'Ajuntament de Barcelona i moltes altres que estan sobre la taula.

Senyor Riera, a mi em sembla..., el debat de fons que vostè planteja és segurament el més fonamental de tots els que hem tingut avui aquí: què és Europa avui i si té o no sentit. El de la bilateralitat, ja l'hem tocat, em sembla, eh?, i crec que ha quedat clar, o almenys ho he intentat.

En el cas d'Europa, jo no comparteixo el seu plantejament, ja l'hi dic clar. El plantejament crític respecte del que ha sigut Europa en aquests anys, i el fracàs en aquest sentit, el podem compartir fàcilment. Que això..., la conclusió que vostè en treu és, diguem-ne, naturalment distanciada, no sé si oposada, potser no, però distanciada de la que a mi em sembla que hem de practicar. Efectivament, això ens planteja una exigència, que és reconstruir, regenerar, recuperar Europa. Només des de dintre farem Europa. Marxar d'Europa, trencar Europa, tornar a l'aïllament... Creiem sincerament que una Europa d'estats seria més solidària, més eficaç, més activa en immigració, en economia, en medi ambient, en energia? Seria el desastre. Seria el retorn al nacionalisme d'estats, seria el retorn..., seria l'acceptació de les posicions de xenofòbia i de nacionalisme que avui estan efectivament posant en perill el concepte d'Europa. Tinguem-ho clar, a banda del que ens deia el senyor Fernán-

dez i de qui ens dona suport i qui no ens dona suport. L'eclosió d'aquestes forces té a veure amb el fracàs del mètode intergovernamental, que s'ha limitat exactament a això, a *sostenerse mutuamente*, eh? I ha propiciat, a través de les polítiques d'austeritat i de retallada social, l'aparició..., la insatisfacció social i l'aparició de polítiques populistes a cavall d'aquesta legítima insatisfacció i d'aquesta exigència de recuperació o d'expressió de pèrdua de drets que hi ha hagut a Europa.

La resposta ha de ser Europa; la resposta ha de ser Unió Europea. Què això vol dir complexitat en la definició d'alternatives polítiques per reconstruir aquesta Unió Europea? Absolutament d'acord. Però l'alternativa no és abandonar Europa, no és anar-nos a l'aïllament, a l'acció en solitari, al testimonialisme d'un estat pur i net, que ho fa tot bé, en un món que és un desastre.

De manera que, escolteu-me, no, no, em sembla que no... Joestic..., tinc moltes ganes de discutir amb vostè seriosament d'estratègies associades en aquest debat perquè em sembla que ens entendrem finalment, malgrat tot.

¿Es cierto o no..., senyor Fernández, que el partit d'extrema dreta alemany és la màxima expressió de suport a la unitat imprescindible de l'Estat espanyol? Sí. És cert o no, que hi han partits d'esquerres, i partits verds, i partits lliberals, i partits progressistes que expressen dia sí dia també la seva comprensió o almenys..., no dic que es declari a favor de la independència de Catalunya, no cal, que es declari a favor de la democràcia, a favor del respecte dels valors. Oh, «*es otra cosa*»; no és *otra cosa*, es *la cosa*; en aquests moments, és *la cosa*: el respecte de la democràcia i els valors bàsics que la mateixa Unió Europea ha definit i que no està complint per ella mateixa perquè els estats imposen el mètode intergovernamental. La lògica dels tractats europeus va molt més enllà de la lògica intergovernamental. Llegeixi'ls, també, senyor Fernández. (*Veus de fons.*) Hi trobarà la lògica federal, hi trobarà la lògica de l'interès general dels 500 milions d'europeus, que és la que ens interessa.

Podem competir, competirem en europeisme? Doncs tant de bo. Com ho farem? Jo crec que positivament i amistosament amb el Govern espanyol i el seu actual ministre d'Exteriors. Serà un debat interessant i necessari –què vol dir europeisme avui?–, com ho serà en la direcció que em plantejava el senyor Riera.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. A continuació..., bé, s'ha acabat el primer punt de la sessió..., bé, de l'ordre del dia. En tot cas acomiadem el conseller i seguim amb el segon punt. Per tant... (*Veus de fons.*) Sí.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i un minut i es reprèn a tres quarts de dues del migdia i dos minuts.

La presidenta

Sí; seguim.

Sol·licitud de compareixença de Ferran Tarradellas Espuny, director de la Representació de la Comissió Europea a Barcelona, perquè informi sobre el marc financer pluriennal de la Unió Europea per al període 2021-2027

356-00061/12

Bé, el proper punt de l'ordre del dia era per aprovar la sol·licitud de compareixença del senyor Ferran Tarradellas Espuny, director de la Representació de la Comissió Europea a Barcelona, davant la Comissió d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència perquè informi sobre el marc financer pluriennal de la Unió Europea per al període 2021-2027, a petició del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Si volen vostès, demano si la votació..., si l'aprovació es pot fer per assentiment. Si algú té... (*Veus de fons.*) Ningú té cap problema? Es fa per assentiment? (*Pausa.*) D'acord. Aleshores queda aprovat aquest punt de l'ordre del dia.

Abans d'aixecar la sessió els donaré les gràcies per ser la meva primera sessió com a presidenta. Intentaré millorar, com crec que farem tots en aquesta comissió, i treballar tots plegats. I els demanaria si volen els portaveus apropar-se per treballar entre tots, acordar..., un minutet –ja sé que tenim gana tots–, un minutet per aprovar el proper ordre del dia de la propera sessió.

Moltes gràcies. Queda aixecada la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de dues del migdia i tres minuts.